AUREL CĂRĂȘEL

Galaxia sudică

Începuturile

Aurel Cărășel

GALAXIA SUDICĂ

00

Începuturile

Colecție coordonată de Michael Hăulică

Aurel Cărășel (n. 1959) a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist.

În domeniul SF activează din 1980, înființînd și conducînd mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykron (1990).

A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova).

Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, redactor-șef al revistei Anticipația.

A debutat în 1981, în revista *Știință și tehnică*, cu povestirea „Stelara Fata Morgana” și a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare, Anticipația, Star Trafic SF, Magazin, Jurnalul SF, Strict Secret, Curierul Național, Almanahul Ramuri, Almanahul Rebus, Almanahul Anticipația* etc.

A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin.

Este prezent în mai multe antologii, printre care: *Cronici microelectronice, Avertisment pentru liniștea planetei, Beta SF, Nemira ‘95, Argos Unu, Argos Doi.*

Volume publicate: *Vînătoare de noapte* (1995, ca Harry T. Francis, și 2011), *La capătul spațiului* (1997, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Lumile Curcubeului* (1999, Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta universului* (2011) – romane; *Moartea ca o cocotă de lux* (2016), *Mafia InterPol* (2016) – romane; *Războinicii curcubeului* (1996) – proză scurtă; *Galaxia sudică* (2016), *Galaxia sudică 2. Cascada de neon* (2016), *Povești de pe Muntele Golia* (2016), *Povești din Poiana Volburii* (2016), *Poveștile zînișoarei Nomia* (2016), *Galaxia sudică 0. începuturile* (2017), *Povești din Valea Marelui Sar* (2017), *Poveștile Marilor Vrăjitori Albi* (2017), *Scurtă istorie a viitorului aristotelic* (2017), *Steaua fulgurantă* (2017) – proză scurtă; *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995, împreună cu Dan N. Mihăilescu), *Mic Dicționar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006) – nonficțiune, *Mirajul neștiutului sau cronica vieții unui intelectual* (2016), *Oameni pe care i-am cunoscut* (2017) – nonfîcțiune.

„Galaxia sudică” nuvela care dă titlul seriei lui Aurel Cărășel, a fost distinsă în 2016 cu Premiul Știință &Tehnică pentru cea mai bună proză scurtă și cu Premiul Convenției Naționale de Science-Fiction pentru cea mai bună nuvelă.

În 1999 a primit Premiul de încurajare al Societății Europene de Science-Fiction.

Despre mituri, sub lumina de var a lunii

Când am început să scriu primele texte care aveau ca fundal Selena, nu m-am gândit că ele aveau să constituie baza unui material mult mai amplu și mai laborios, care ar putea deveni, practic, o istorie ficțională a colonizării Sistemului Solar. Mi-a plăcut să cred că erau simple fantezii, fără legătură una cu alta, cu excepția faptului că toate își găseau în Lună un punct de referință. Le scriam mai mult împins de la spate de decepția provocată de colegii de generație, care considerau satelitul natural al Pământului mult prea lipsit de importanță ca să merite să-și plaseze acolo acțiunea povestirilor și nuvelelor lor. Luna e un obiect de muzeu, așa păreau să gândească, iar gândul acesta m-a enervat probabil și m-a determinat să fac eu asta. Așa am ajuns să scriu cele 16 povestiri închise acum între copertele acestui volum, povestiri pe care le-am publicat, de-a lungul timpului, prin diverse reviste, ziare și almanahuri (vreo trei apar chiar într-un Calendar SF pe care, la sfârșitul secolului XX, îl concepeam împreună cu graficianul Mihăilescu N. Dan și îl publicam la Editura Recif). Nu visam însă că ele vor ajunge o fundație pentru ceva cu mult mai amplu.

Au trecut de atunci aproape 20 de ani și, între timp, *Galaxiile Sudice* și-au creat propria lor viață și propriul lor destin. Un destin care vorbește despre o istorie... A VIITORULUI. O istorie a unui *viitor alternativ,* petrecut pe o planetă Therra, aflată într-un sistem stelar numit Sistemul Sol. Și, ca orice istorie care se respectă, a simțit nevoia unei fundamentări divergente – o fundamentare mitologică. Strânse la un loc, povestioarele acestea, unele petrecându-se pe Selena (12 dintre ele), altele pe Therra (celelalte 4) prefigurează nuvelele *Galaxiilor*... prin plasarea lor în perioada de început a colonizării Lunii, de dinainte de Războiul de 87 de minute din anul 56 Era Cosmică.

Legende dintr-o epocă de pionierat, într-o lume dură, rece și, aparent, moartă. Aparent, deoarece acolo, sub crusta de piatră, se ascund enigmatice făpturi care, pe planeta albastră ce le acoperă un sfert din cer, au făcut parte din mitologia omenirii.

Lectură plăcută!

Aurel Cărășel

Prolog la o posibilă mitologie selenară

Totul a început într-o noapte senină, când Calea Lactee atârna deasupra Pământului asemenea unei ploi meteoritice, scăpată de filtrele automate ale punctelor Lagrange.

Mă aflam într-o sală publică de lectură și mă chinuiam să accesez o cale străveche de acces într-o memorie auxiliară a Compului, când siflerul de la terminalul la care lucram mi-a atras atenția că e vorba despre un drum protejat. L-am chemat pe îngrijitorul uman și i-am explicat, în câteva cuvinte, situația. S-a cuplat la mufa exterioară și a rămas în stare de stază aproape un minut, după care a scos jackul, l-a vârât în buzunarul de la piept și a ridicat din umeri. Mi-a mărturisit că nu înțelege de ce calea era inaccesibilă, deoarece întreg etajul informațional se afla la dispoziția oricărui accesor de pe Therra. A umblat puțin în burta terminalului, însă evident că n-a rezolvat nimic. M-a rugat să ies pe terasă câteva minute sau să iau o cafea pe hol, lângă avizier, până ce avea să comunice problema celor de la Exploatare și întreținere.

Am preferat terasa și, pentru prima dată după multe zeci de nopți petrecute sub acoperișul plat al Institutului, am revăzut constelațiile urcând leneș pe boltă. Mi s-a părut superbă imaginea inelului albăstrui-strălucitor al lui Saturn, intersectat de orbitele a trei dintre sateliții uriașului Jupiter, nerăsărit încă pe cerul de vest. Spre răsărit, luminile de poziție ale celor trei platforme spațiale de tranzit clipeau în roșu și verde, marcându-și poziția pentru cursele civile. Am meditat o vreme, cu coatele pe bara metalică de protecție, însă nu am găsit nici un fel de motivație pentru existența interdicției la driverul solicitat. Pur și simplu, era vorba despre o istorie tot atât de veche ca și începutul colonizării Sistemului Solar. Bănuiam că nimeni nu mai încercase să acceseze informațiile respective în ultimul secol.

Când am revenit în sală, hard-coverul terminase de străpuns barierele codate și mi-a pus la dispoziție terminalul, îngrijitorul mi-a spus că nu descoperiseră nici ei vreun motiv pentru blocajul căii, mai ales că seturile de informații nu prezentau interes decât cel mult pentru istorici. Le-am mulțumit și m-am grăbit să mă cuplez la mufa de acces.

După zece minute, am terminat de parcurs coloanele de date. în mai puțin de un minut, am făcut o grilă de selecție și i-am cerut terminalului să-mi condenseze informațiile într-o spirală-com pe care să mi-o expedieze prin rețea la birou. Am ieșit din sala aproape goală la acea oră târzie, nu înainte de a-i mulțumi îngrijitorului. Am coborât cu liftul exterior și am admirat din nou fața portocaliu-cenușie a lui Saturn, parțial acoperită de uriașul satelit Titan.

Jos, mă aștepta capsula, care și-a deschis politicos carcasa și m-a poftit să iau loc în fotoliu. M-am așezat și, în timp ce zvelta mașinărie lua înălțime, mi-am zis că nu făcusem nici un fel de afacere: informațiile căutate pentru a completa secvența de Istorie a Colonizării nu erau deloc relevante. Păreau mai degrabă istorii mitologice ale celei de-a doua etape de cucerire a Selenei, un satelit străvechi al Terrei, distrus într-un război cosmic, petrecut în urmă cu aproape trei sute de ani. Când capsula a ocolit vârful St. Helenis, înscriindu-se pe traiectoria circulară liberă din dreapta stației de ghidare, m-am hotărât să renunț temporar la realizarea secvenței și să-l anunț pe secretarul responsabil cu Istoria că n-am descoperit nimic în memoriile auxiliare. în privința informațiilor atât de greu accesate, am decis să le expediez Institutului de cercetare a literaturii vechi. Poate că în felul acesta își vor găsi o utilitate oarecare. Dacă nu, cineva mai în temă decât mine le va dezintegra într-una din cuvele publice de dezactivare.

Am privit către stânga, acolo unde Saturn își continua cursa către intersecția cu Jupiter peste mai multe ceasuri. Oare cum va fi arătând cerul acesta pe vremea când nu mai demult uitatul satelit Selena își croia drum de la răsărit la apus?

Întrerupere de program

— Unde naiba a dispărut Mattingly?

— A plecat să instaleze emițătorul de ghidaj. Oricum, aici nu era de nici un ajutor. Am terminat de marcat perimetrul de acum două ore.

Duke îi bătu cu degetul în cască. Secera albastră a Therrei se reflecta ciudat pe viziera semisferică.

— Nu ți-e bine, Merril? strigă și glasul îi sună înfundat în aerul cu miros de stătut. N-ai auzit ce-am spus? A dispărut, pricepi, broscoi afurisit?! Locatorul nu-i mai dă de urmă.

Roverul căzuse la câteva sute de metri de un pisc fără nume, din nordul Mării Furtunilor, înscris în Atlas doar cu un număr și o literă. Singurul noroc în toată afacerea era că transportau minereu de titan și nu vreuna din „încărcăturile nucleare”, frecvent solicitate în ultimii ani de firmele terestre de import selenar. Cine dracu’ s-ar mai fi străduit atunci să salveze niște *infestați?*

— Mattingly a plecat cu emițătorul de ghidaj către...

Merril Worden se răsuci în jurul axei și degetul oscilă în mai multe direcții, până să se hotărască asupra uneia. În fine, arătă către resturile de buncăr.

L-au căutat, atât timp cât le-a permis rezerva de oxigen. Urmele bocancilor, adânc imprimate în praful gros, dispăreau brusc, după primii 100 de metri, în spatele unei stânci în formă de cap de cal, de parcă pilotul s-ar fi evaporat, pur și simplu.

— Înțelegi ceva? întrebă Duke, după ce reveniră în modulul de salvare. Ridică brațul și atinse senzorul de control al climatizării, apoi spuse: Să mor dacă am mai văzut așa ceva!

Spațiul cabinei era atât de strâmt, încât abia aveai loc să-ți scoți casca. Worden își prinse capul în mâini și nu răspunse. Locatorul scana zona, fără să poziționeze altceva decât cadavrul dezarticulat al roverului și corpul modulului. Erau obligați să admită că, dintr-un motiv sau altul, identificatorul lui Mattingly încetase să mai emită. Deși asta...

— E imposibil! țipă Duke nervos. În asigurarea costumului, scria, negru pe alb, că identificatorul e practic indestructibil și că va funcționa în orice fel de condiții. Chiar și după o explozie de mare putere.

— Nu există imposibil, mormăi Worden. Roverul era aproape nou. Nici n-avea 2000 de ore de funcționare. Eu însumi i-am făcut verificarea tehnică, înainte de cursă. Iar acum...

— Ce naiba facem? Radioul e praf, iar emițătorul de ghidaj a dispărut odată cu... Ascultă, dacă adormiții ăia nu or să dea nici o importanță faptului că am dispărut de pe locatoare mai devreme decât trebuia?

Era un fir de logică în ceea ce susținea Duke: după ce depășea linia imaginară de demarcație dintre partea vizibilă și cea invizibilă a satelitului, navele își pierdeau semnalul de pe ecranele monitoarelor de la baza Clavius.

— Nu ne aflăm prea departe de liniile obișnuite, ridică din umeri Worden. E destul de posibil să fim găsiți de orice navigator mai atent la semnalele bordului. Problema e să nu avem parte de o *întrerupere de program.*

Întreruperile programului curselor regulate se datorau, în exclusivitate, furtunilor electromagnetice solare. Deoarece satelitul natural al Therrei nu dispunea de atmosferă proprie, acestea îi loveau suprafața cu toată puterea, dereglând majoritatea aparatelor eletronice.

Mâncară din proviziile destinate situațiilor de urgență și se străduiră să doarmă puțin, în scaunele incomode. Se treziră în scurt timp, cu chef de ceartă. După o verificare atentă, ajunseră la concluzia că, în ipoteza unor serioase economii, aerul și apa le-ar fi ajuns pentru cel mult 48 de ore.

Se echipară, ieșiră din nou și cercetară platoul împânat cu stânci, până la limita observabilității modulului. Urmele erau tot acolo, înșiruindu-se cuminți, până dincolo de stânca în formă de cap de cal.

— Observi ceva? Worden se aplecă deasupra ultimelor două urme. Mi se pare mie sau e ceva în neregulă cu chestiile astea?

Duke se lăsă pe vine, atât cât îi permiteau cutele costumului. Urmele din ultima parte păreau mai adânci decât precedentele. Cei doi știau că, de fapt, era vorba despre o iluzie optică, deoarece fenomenul se datora felului în care se dispersase praful, în funcție de viteza cu care fusese așezat bocancul pe sol. Aceasta crescuse cu câteva procente bune pe ultima secvență de drum, de parcă...

— De parcă ar fi luat pe cineva mic și slab în spate.

— Imposibil! țipă Duke agitat și izbi cu mănușa de sol, stricând configurația urmelor mai apropiate. Praful se ridică în volute groase și pluti o vreme chiar pe sub vizierele lor. Cine dracu’ crezi că mai bântuie prin zonă și încă să reușească să-l determine pe Mattingly să-l care în spate?

Merril Worden se arătă de acord că era o ipoteză neplauzibilă. Realitatea însă rămânea: pe ultimii 20 de metri, amicul lor cărase o greutate în spate.

— Poate că a luat vreo piatră mai deosebită, acceptă Duke, în cel din urmă. Sau poate că a descoperit vreun rest al roverului…

— Totul trebuie legat de dispariția sa, pricepi, Duke? O bucată de rover nu-l putea să determine să dispară.

— Adică?! întrebă celălalt mirându-se.

— Adică, orice-ar fi cărat, asta l-a făcut să treacă, pur și simplu, într-o dimensiune inaccesibilă nouă. Adică asta cred eu. Bănuiesc că era vorba despre o bucată de mineral.

În spatele lui Duke, secera Therrei se făcuse și mai subțire, cernând fulgi de lumină albastră peste conul zdrențuit al vulcanului. Se ridicară în picioare și porniră spre pietroiul cu formă ciudată. Duke o apucă înainte, în salturi prelungi.

— Hei, ce dracu’?! strigă Worden în microfon, pipăind grăbit tasta dezaburizatorului manual al căștii. Charles, ce naiba ai în spate?

Deazaburizatorul de serviciu funcționa însă bine: pe spatele lui Duke se afla, într-adevăr, un fel de maimuță păroasă. Navigatorul se întoarse încet spre el, dar Worden nu reuși să-i vadă ochii prin viziera întunecată.

— Știi ceva, Merril? Vocea suna distorsionat în difuzor. Am senzația că ne învârtim pe circumferința unei zone cu un câmp magnetic extrem de intens. Contoarele ciclului biologic deviază în mod straniu spre dreapta.

— Charles Duke, mă auzi? Charles, aruncă dracului chestia aia păroasă din spate!

Duke se răsuci puțin către dreapta, uitându-se parcă după cineva.

— Merril, ieși de unde te-ai ascuns, nu avem timp de glume! îți repet: am depistat o anomalie magnetică puternică...

— Charles, omule, sunt aici! spuse Worden ridicând un braț. Ce anomalie? Suntem pe Lună, aici nu există nici un fel de câmp magnetic... Mă auzi?

Duke se răsuci cu totul și porni în direcția stâncii cu cap de cal. Maimuța din spate avea patru brațe și două picioare răsucite în jurul gâtului celuilalt. Capul era perfect sferic și nu părea să dețină vreun organ de simț.

— Merril, ieși de după stâncă, nu te mai prosti... Ți-am văzut farul.

Apoi Duke dispăru dincolo de peretele de piatră și o sclipire verde izbucni ca un flash, iluminând o fracțiune de secundă defileul.

Câmpul magnetic distorsionant...

Worden o luă la fugă în direcția modulului, fără să-și mai dorească să verifice ce anume se întâmplase cu Duke. Alerga cu pași repezi, stârnind pe sol nori de praf, cu senzația că simte în spate strânsoarea a patru labe de oțel. Dumnezeule, de s-ar termina mai repede *întreruperea de program!*

Noapte cu efemeride și turn Eiffel

Descoperiseră bula argintie de aproape 48 de ore. Clavier era un crater de impact cu diametrul de 25 km şi o adâncime de aproape 300 de metri.

Un fel de lac mai mare, gândi Balvet. *Un lac de ceaţă*.

Se răsuci pe spate. Filtrul coborî automat peste vizor. Soarele, de dimensiunea unei monede de o sută de soli, dispăru undeva spre stânga. Drept în sus, secera uriaşă a Terrei se zgâia obraznică la ei.

— Hei, Klaus, mai stăm mult în gaura asta?

— Nu pornim până nu apune, se auzi răspunsul în difuzor. Am hotărât să vedem un ciclu complet, nu?

— Păi, l-au cam terminat. Poate numai unele detalii să… În rest, uite, turnul Eiffel, exact ca într-o hologramă.

— Ai răbdare.

Balvet se întoarse la loc, oftând. El Facher avea dreptate: hotărâseră asta încă înainte de a părăsi Salvgarde II. În ceaţa argintie, formele subţiri, cvasiumane, ale efemeridelor continuau să se agite în jurul construcţiei.

Klaus El Facher descoperise fenomenul iradierii luminoase al craterului Clavius chiar din prima săptămînă de prospecţiuni. Iniţial, Balvet crezuse că totul se datora întâmplării. Ceva mai târziu, pricepuse că El Facher se angajase la Companie urmărind nişte informaţii foarte exacte. Nu era, ca el, un prospector deznădăjduit, gata să-şi amaneteze viaţa pentru o lingură de ciorbă. Mai mult, Klaus făcuse astfel încât să fie trecuţi pe lista echipajelor mobile. Adică să dispui de un transportor şi să te plimbi pe Lună cum îţi vine…

Macheta din piatră a celebrului turn începea deja să capete forme finale. Aripile lungi, transparente, ale efemeridelor căutau cu îndemânare curenţii ascendenţi pentru a se înălţa cu blocurile de granit roşu către partea superioară a contrucţiei. Dacă menţineau ritmul, în scurt timp aveau să atingă înălţimea necesară ieşirii din crater.

Ce naiba intenţionează, în continuare? se întrebă, uimit, Balvet.

— Să-l zugrăvească cu mizerie de-asta argintie, îi citi Klaus gîndurile. Când o să apună soarele, temperatura va scădea pînă

la -160 de grade Celsius, iar chestia asta argintie o să se transforme în cristale de gheaţă.

El Facher se apropie cu un dispozitiv de declanşare în mână.

— Ce naiba vrei să faci?

— Ceaţa e oxigen în stare pură, continuă el, ignorând întrebarea. Oxigen, pricepi? Ciudat că nu s-a gândit nimeni la aşa ceva, pînă acum. Solul lunar e alcătuit din 40% oxigen şi 20% siliciu. Când temperatura urcă bursc de la -1600C la +400C în timpul zilei lunare, legăturile dintre elemente se distrug şi în craterele adânci curg pâraie de oxigen, de pe crestele înconjurătoare. Fiinţele astea se nasc, trăiesc şi mor în decursul unei singure zi lunare. Efemeride.

Balvet se uită din nou în crater, la dansul simetric al sutelor de aripi.

— Şi chestiile astea? Turnul Eiffel…

— Zeci de milioane de civilizaţii, în aproape un miliard de ani! În fapt, aceeaşi rasă unică. Un ciclu astronomic infernal, care îi obligă s-o ia de la capăt de fiecare dată. Pentru că n-au descoperit nici un mijloc de a-şi transmite cunoştinţele dobândite necunoscuţilor succesori. Un prag psihologic imposibil de trecut. Imaginează-ţi: la fiecare 14 zile, alţii! La fel de despărţiţi de cei cărora le succed, ca şi cum ar trăi în alt sistem solar.

Soarele cobora din ce în ce mai repede. Dincolo de forma cocoşată a transportorului, se ridicau crestele zimţate ale munţilor Leibniz şi Doerfel. Balvet îşi aminti că de mulţi ani zona aceea rămăsese închisă pentru prospectori.

— E singura gaură unde trăiesc? întrebă, cuprins de o bănuială.

— Oxigenul ăsta ca o ceaţă a mai fost observat şi deasupra altor cratere.

Balvet îşi umezi buzele.

— Turnul Eiffel…

— Trăiesc condensat. Descoperiri care nouă ne-ar lua zeci sau chiar sute de ani, lor le ocupă, probabil, cel mult o zi. Au realizat, fără îndoială, şi instrumente optice. Evident, diferite de cele terestre. Cu care ne-au observat. Therra şi Soarele sunt singurele prezenţe cosmice la care au acces: trec pe deasupra lor cu regularitate. Au văzut ce am construit şi ne copiază,

străduindu-se să ne atragă atenţia. Vor să intre în contact cu noi.

— În regulă! exclamă Balvet. Păi să mergem şi să le comunicăm celor în drept.

Se ridică şi câteva pietre se rostogoliră fără zgomot în direcţia transportorului. El Facher se repezi şi aproape că-l strivi de un pinten de stîncă.

— Nu vom comunica nimănui nimic.

— Nu pricep…

— Ascultă, idiotule… Îţi închipui ce se va întâmpla atunci cînd marile Corporaţii Spaţiale vor afla de ce forţă de muncă pot să dispună gratuit în aceste cratere? Neosclavagismul e un concept care nu s-a perimat încă. *Nu va fi nici un contact!* Cel puţin, nu atâta vreme cât nu vor afla unii de existenţa altora. Cât efemeridele nu vor şti de semenii lor de alături.

— Eşti nebun? Vine noaptea şi macheta aia o să strălucească în draci. Crezi că tipii de la Observatoare or să doarmă?

El Facher rânji nevăzut şi îi făcu semn să se aşeze. Soarele aproape că dispăruse în spatele muntelui Leibniz.

— Am detonatorul la mine. După ce se întunecă, le aruncăm jucăria în aer. Mă rog, în vid, se corectă. Chiar dacă vor observa explozia, ei ştiu că ne aflăm în misiune de recunoaştere prin zonă. Apoi, o vom lua, la rând, cu fiecare crater în parte. Le-am însemnat pe toate pe hartă. Avem 14 nopţi terestre la dispoziţie. Şi două tone de explozibil.

Balvet clătină din cap. Picuri mari de sudoare i se prelingeau pe frunte.

— Şi dacă nu sunt de acord? Uiţi că formăm o echipă…

— *Tu uiţi* că habar n-ai să pilotezi transportorul! Iar de la echipamentul de emisie poţi să-ţi iei gândul: funcţionează sub protecţia unui cod militar. Nu ai simbolurile, e ca şi mort. Aşa că, mai bine, vino sus, să vedem în ce stadiu se află.

Noaptea căzu brusc, lovitură de satâr pe faţa cerului. Aprinseră reflectoarele căştilor şi se căţărară înapoi pe vechile poziţii. Ceaţa din crater dispăruse. Fundul gropii era o mare de cristale de gheaţă, care sclipeau uluitor sub mângâierea reflectoarelor. Turnul îşi înălţa semeţ fruntea, cu mult peste nivelul „zero”.

Balvet plimbă lumina pe deasupra dantelăriei de piatră. Erau acolo absolut toate detaliile, fiecare piesă, fiecare nit…

Hei! strigă brusc, răguşit. Klaus, ai văzut vârful? Au…

În lumina puternică lămpilor de argon îşi făcu apariţia antena parabolică, mişcându-se lent în direcţia Therrei.

— Nu e o simplă machetă! urlă El Facher. Repede, detonatorul!

Balvet se lăsă în fund, cu picioarele atârnând deasupra craterului.

— Aproape 300 de metri adâncime. Te-ai gândit cât facem cu explozibilul până jos? Şi s-ar putea să fi început să emită de mai multe minute. Aproape sigur că băieţii de la „Parasolar” au şi localizat zona, prin sistemele satelizate de expertiză militară. Dacă facem ce ne-am propus, ne vor executa, fără ca măcar să ne lase să deschidem gura. Şi apoi vor zice că transportorul a suferit un accident.

El Facher izbi furios cu detonatorul de stîncă.

— Eşti sigur că nu au depăşit pragul psihologic de care vorbeai?

Destinatarul

— E o aberaţie! strigă cineva din fundul sălii. O… o porcărie!

— Nu cred că sunt obligat să răspund la astfel de provocări, afirmă calm Offenbach şi aruncă o privire semnificativă către Preşedinte, solicitînd linişte.

Încet-încet, în ovalul Sălii Tivoli se instaură calmul. Vociferările scăzură în intensitate, apoi se stinseră complet.

— Am solicitat cuvîntul, în cadrul acestei emisiuni ordinare, continuă geneticianul, plimbîndu-şi ochii peste capetele din amfiteatru, deoarece consider că am descoperit, după cum am mai spus şi înainte, răspunsul la cele trei mari întrebări care frămîntă de milenii omenirea: cine suntem, de unde venim, ce rost avem în structura extrem de complicată a Universului…

Un reflector verde îşi plimbă fascicolul peste fagurele tavanului.

— Domnule Offenbach, ne bucură foarte mult faptul că tocmai unul dintre membrii măruntei noastre colonii selenare a realizat această importantă descoperire.

Kolyma Pare, preşedintele interimar al Conclavului, zîmbi protocolar, ştiind că ochii electronici a peste o mie de camere de luat vederi îl ţintuiau cu pupilele lor reci, asigurînd transmisia în întreg sistemul colonial, pînă în apropiere de Neptun.

— Să nu uităm însă că solicitarea dumneavoastră reprezintă numai unul dintre punctele ordinii de zi a sesiunii. Vă rog să fiţi foarte concis.

Un alt reflector clipi galben în stînga preşedintelui.

— Şi dacă vor exista întrebări? se repezi senatorul Ektaban. Precis vor fi întrebări şi nu trebuie să uităm că şedinţa are un timp riguros limitat.

— Nu vom uita, domnule senator. Pare dădu din cap aprobator. Dacă vor fi întrebări, domnul Offenbach va organiza ulterior o conferinţă de presă. În regulă?

Tivoli era una din cele trei colonii selenare cu profil minier, fondate în anul 2072. De peste 20 de ani, rămăsese singura în stare funcţională, coloniştii celorlalte două emigrând către prosperele exploatări de gaze nobile de pe Titan şi Europa. Treptat, de-a lungul deceniilor, Tivoli îşi suspendase activităţile

extractive, datorită sărăcirii filoanelor de minereu, transformându-se într-un uriaş laborator.

— Pe scurt, domnilor, deşi mai târziu parcă văd că veţi alerga zadarnic după detalii… Mă rog. Să începem în ordine cronologică. Cu toţi avem cunoştinţe, mai mult sau mai puţin profunde, privitoare la teoria informaticii. Se ştie că, pentru a exista, o informaţie trebuie să dispună de un emiţător, de un canal, de un cod şi, în fine, de un mesaj, ataşat unui purtător sonor, vizual, tactil, electric, chimic etc. Ei bine, domnilor, *oamenii constituie doar purtătorii unui asemenea mesaj* şi nimic altceva.

În sală, izbucni o furtună de proteste, care mai de care mai vehemente. Preşedintele avu mult de furcă, până ce reuşi să restabilească liniştea.

— Mulţumesc, domnule Preşedinte, se înclină Offenbach către pupitrul acestuia. Domnilor, să continuăm. În urmă cu circa 60 de milioane de ani, pe când Therra se mai găsea încă sub dominaţia saurienilor uriaşi, o civilizaţie galactică ne-a vizitat planeta şi a lăsat aici un mesaj, cu adresă exactă. Întrucât ambasadorii ei ştiau din proprie experienţă că timpul face ca orice material să devină perisabil, au preferat să realizeze un suport material cu autoreproducere, pentru ca informaţia din mesaj să se păstreze intactă. Astfel, şi-au făcut apariţia oamenii, care au purtat-o în sistemul lor genetic, copiind-o identic de la o generaţie la alta, pe lunga cărare a mileniilor. Domnilor, că vă place sau nu, acesta este ADEVĂRUL.

— De unde dracu’ ştii tu *asta?* ţipă Ella de Soussa, deputata Departamentului de Cercetări Biologice şi decana de vârstă a femeilor din sală.

— Hei, tipu’ e deranjat la creier, ce-ar fi să-l azvârliţi de la tribună?

— Şi care ar fi mesajul, deşteptule? Nu cumva oi fi şi tu vreo scrisorică bătrână?

Sala ovală lărmuia din plin. Preşedintele se văzu nevoit să întrerupă alimentarea cu energie, până când cei 450 de parlamentari amuţiră în întuneric.

— Ultima întrebare era „încotro ne îndreptăm”. Ei bine, stimaţi convivi, acum vă pot decripta răspunsul: spre nicăieri. Mai exact, spre extincţia completă. De-a lungul mileniilor, documentele scrise care au reuşit să ajungă până în zilele

noastre ne confirmă faptul că oamenii au trăit din ce în ce mai puţin: Adam – 930 de ani; Sem – 600; Avraam – 175; astăzi, vîrsta medie este de 85 de ani. Din clipa aceasta, fertilitatea masculină va scădea constant, atingând cota zero peste exact 36 de ani. Peste 110 ani, omenirea va fi numai o amintire în memoria aparatelor cibernetice de pe Therra şi din Coloniile Spaţiale.

Împotriva aşteptărilor, în Sala Tivoli nu mai izbucni nici un strigăt de protest. Offenbach îşi şterse fruntea cu batista.

— De unde ştiţi aceste lucruri, domnule Offenbach? Kolyma Pare se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul. Nu vă supăraţi, dar afirmaţiile făcute sunt cel puţin surprinzătoare. Cred că la ora asta au fost recepţionate de peste 20 de milioane de colonişti, ca să nu mai vorbim de cei de pe Therra…

— Asta am şi intenţionat, domnule Preşedinte. Să audă cât mai mulţi oameni, chiar toţi, dacă va fi posibil. Ştiu, pentru că EU SUNT DESTINATARUL. Ce cuprinde mesajul nu vă interesează. Pot numai să vă spun că, în codificarea iniţială a informaţiei, a fost programată şi apariţia mea, precum şi misiunea pe care o am de executat după decodificarea ei. Ei bine, domnilor, nu-mi rămâne decît să vă mulţumesc pentru atenţie şi să vă spun adio.

Sub ochii uluiţi ai asistenţei din Sala Tivoli şi din cele 20 de Colonii, Offenbach Pradesh, genetician de rangul II, ataşat al Therrei la Inspectoratul Spaţial de Cercetări Biologice Selenare, se destrămă brusc în aer, de parcă n-ar fi existat niciodată în acel loc.

Vânătoare de ciborgi

Duncan Peebles îşi trase mai aproape de el sacul din plastic şi inelul pe care stăteau înşirate cuminte vârfurile perforatoare. Deşi nu avea în ce să se privească, ştia că nu arăta prea bine: avea riduri adânci pe frunte, iar mustaţa groasă, de modă veche, atârna pleoştită.

Pe cosmodromul din Doosa ploua cu praf. Pretutindeni plouă cu praf, îşi spuse, strâmbându-se, apoi îşi netezi mustaţa, cu un gest reflex. Selena era, probabil, după Marte, corpul ceresc cu cel mai mult praf din întregul Sistem.

— S-ar zice că te ascunzi de cineva, râse copilul apărut ca din senin alături şi împunse cu degetul în dozer. Ăsta ce e?

Câţiva paşi mai încolo, o femeie tânără, dar cam ofilită, şi un bărbat cu faţa mâncată de o ciupercă Anazalles scotoceau prin câteva valize burduhănoase. Familia, se gândi Peebles. Au crezut că or să facă avere aici şi acum o şterg încă şi mai săraci.

Lângă uşa masivă, un bărbat în costum de prospector izbea cu pumnul într-un automat de cafea. Şi eu aş bea o cafea, înghiţi în sec Peebles. N-am mai gustat una, de când am părăsit craterul Hipparc.

— Asta? se trezi. Un dozer. Îi pui un vîrf ca ăsta. Sau ca ăsta. Apeşi aici şi… gata cu stânca. O fisurează toată şi o preface în pulbere. Ultrasunete, pricepi?

— Aha! Puştiul îşi vîrî degetul în nas. Eşti prospector?

— Ce ştii tu despre prospectori?

— Se învârteau cu zecile pe la Centru, după comenzi. Tata se mira că n-au murit cu toţi de foame, până acum.

Peebles râse într-un dinte. Îi privi încă o dată lung pe cei doi, chinuindu-se printre buleandre. Bărbatul de la automat se lăsase păgubaş şi se trântise pe unul din fotoliile gonflabile. Dincolo de peretele transparent, îşi făcuse apariţia secera albastră a Therrei.

— Aici, nu moare nimeni, băiete. Cu excepţia prospectorilor şi a funcţionarilor, Selena e populată numai cu mineri-ciborgi. Cu sclavi.

— Şi militarii sunt oameni.

— Într-adevăr. De ei, uitasem. Hai, acum du-te la ai tăi, să nu se îngrijoreze că stai de vorbă cu un bătrân prăpădit ca mine.

— Au alte treburi, nu le arde să mă supravegheze.

Peebles oftă. Puştiul începea să devină agasant.

— În regulă, ridică din umeri. Poţi să rămâi. Cosmoportul e pentru toţi, nu?

— Te întorci pe Therra?

— Nu. Cred c-o să-mi încerc norocul pe Titan. O să-nchiriez o rablă de schooner cu vele solare şi o să plec în căutare de cascade de gaze rare. Am auzit că, dacă descoperi o chestie din aia de argon sau de kripton, om te-ai făcut.

— Aha! făcu celălalt gânditor. Îşi frecă bărbia cu pumnul său mic. Cred că şi mie mi-ar plăcea să merg pe Titan. Din păcate, nu sunt de capul meu.

— Din păcate, ridică din umeri bătrânul. Eu unul te-aş lua, să ştii. La vârsta mea, un flăcăiandru ca tine ar fi un sprijin grozav.

O trombă de praf plezni pe suprafaţa peretelui şi Duncan Peebles o resimţi până-n fundul gâtului. Numai de-ar veni la timp cursa! îşi zise îngrijorat. Deşi nu se zăreau alţi călători, în fundul minţii îi stăruia un sentiment acut de primejdie, ca o alarmă.

— Ai auzit ceva despre ciborgii ăia de-au şters-o de la mina Hipparc, după ce-au fentat alarmele automate?

Avusese dreptate să se teamă. Înghiţi în sec. De ce fuseseră astfel construiţi încât, deşi semănau cu oamenii ca două picături de apă, nu puteau să mintă, asemenea lor?

— Am auzit, spuse încet. Sigur că am auzit, devreme ce sunt chiar unul dintre ei.

Puştiul îl privi lung vreme de cîteva clipe.

— Încerci să mă duci, nu? Te pomeneşti că nu-ţi ajung banii pentru biletul spre Titan şi vrei să călătoreşti pe banii armatei?

Se ridică în picioare şi Peebles observă că bărbatul şi femeia îşi încheiaseră brusc cercetările şi priveau în direcţia lor. Celălalt pasager sărise din fotoliu, cu mâna dreaptă vârâtă adânc în buzunarul salopetei.

— În regulă, băieţi, nu-i nici ăsta! Să încercăm şi la astroportul militar, s-ar putea ca vreunul să fi făcut rost de vreo uniformă. M-am săturat de cînd căutăm, seria asta e aşa de bine croită, încît numai flerul te mai poate ghida pentru a-i deosebi de noi.

Se întoarse spre el şi-i întinse mâna.

— Locotenent Gervis, Secţia Psionică a armatei. Îmi pare rău că te-am necăjit.

Peebles dădu din cap. Un copil… Hmm, cine s-ar fi aşteptat?

— Zău că nu te-am minţit, când ţi-am spus că te-aş însoţi pe Titan!

Îşi vârî degetul în nas şi porni către ieşire, însoţit la mică distanţă de ceilalţi trei. Duncan Peebles, îşi netezi mustaţa, clătinând din cap: logica asta umană! Dacă nici adevărul nu-l crezuseră…

Peregrin galactic

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii… Doar cerul de deasupra capului, în continuă schimbare, şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate.

Din când în când, mă opresc între ruinele bizare ale vreunei civilizaţii, stinsă în cine ştie ce cataclism, şi-mi aduc aminte de clipele când credeam că Terra este buricul Universului. Clipele în care eram student şi umblam după materiale pentru o demult uitată lucrare de licenţă, privitoare la craterul selenar Tycho. La blestematul de Tycho!

Cele mai multe informaţii le descoperisem în „*Marele Atlas Selenar*”, editat în 40 de discuri-compact, cam prin deceniile 5-6 ale secolului trecut. „*M.A.S.*”-ul reprezenta sinteza absolută a cunoştinţelor din domeniu. Reuşisem să identific, pe discul cu numărul 24 AX, cele câteva date despre istoria umanităţii selenare. În dreptul lui Tycho, era trecută o simplă cifră cronologică: 18 Aviga+. Şi atât. Părea evident faptul că o mână interesată plasase restul informaţiilor într-un fişier secret, lăsând data ca poartă de acces.

Dificil lucru să pătrunzi în nişa informaţiilor referitoare la Selena! Aveai nevoie de acordul Corporaţiei Germane „Frederik cel Mare” care, conform tratatului semnat în anul 94 al Erei Cosmice cu Inchiziţia Federală a Sfîntului Imperiu Spaniol, căpătase drept de embargo asupra datelor privind planetele interioare şi a sateliţii lor. Un acord pe care l-am obţinut destul de greu, numai după mituirea a doi registratori militari. M-a costat bursa de studii pe două luni. Speram însă că merita.

M-am prezentat la sediul Corporaţiei Germane, cu o copie tridimensională după „*M.A.S. 24 AX*”. Cu viza pentru Selena pe cartela de identificare, am urcat la bordul ultimei curse orbitale din ziua aceea, cu destinaţia “Vaillant”.

Staţia cosmică nu era decît un banal punct de realimentare. Abia am avut timp să beau o cafea de la automat şi să telefonez la Institut. Naveta a pornit cu o întârziere de câteva minute, pentru care comandantul şi-a cerut scuze până la coborârea în

centrul craterului Clavius, cel mai mare circ de impact de pe suprafaţa vizibilă a Lunii. Locul unde germanii îşi instalaseră cea mai complexă bază militară din acest colţ de Galaxie.

Am servit masa la cantina operatorilor şi apoi am solicitat permisiunea de a-l vedea pe maiorul Van de Kamp, însărcinatul cu afaceri civile în interiorul Sistemului. M-a primit aproape imediat. I-am explicat pe scurt ce anume m-a adus în biroul său şi am admirat îndelung uluitorul răsărit de Terra, dincolo de marginea ridicată ca un guler a lui Clavius, în vreme ce el scotocea prin măruntaiele computerului, în căutarea codurilor de acces în „*M.A.S.*”. După mai multe minute, şi-a aprins un trabuc gros şi m-a întrebat dacă mă găseam în legătură cu vreun proiect special iniţiat de Inchiziţia Federală. Nici vorbă. Aveam chiar şi o confirmare din partea institutului unde eram cursant. Asta a părut să-l mulţumească şi mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul-anexă, după care a rulat programul până la fila unde era înscrisă data 18 Avig+/86 E.C.

O bătălie, a explicat pe un ton neutru. Ultima luptă importantă dintre cele două Imperii, înainte de tratatul din 94. Trupele germane, conduse de comandorul Wilhelm Argelander, atacaseră prin surprindere fortul întărit din craterul Tycho, cea din urmă redută spaniolă importantă de pe suprafaţa Selenei. Jose Bernardo Medina, conducătorul religios al militarilor din fort, fusese ucis încă de la primele salve, panica şi degringolada urmând imediat răspîndirii acestei veşti în rîndurile soldaţilor.

Manuel Orozco Y Berra, consilierul principal al lui Medina, reuşise să scape din încercuire, împreună cu cîteva plutoane, retrăgându-se în interiorul accidentat al craterului. Bătălia continuase timp de câteva zile terestre, fortul fiind ras din temelii, în cele din urmă. Y Berra nu a mai fost văzut niciodată. Un singur soldat spaniol a fost descoperit, câteva săptămâni mai târziu, complet epuizat şi pe jumătate nebun. Zbiera într-una că Y Berra plecase spre alte lumi prin ochiul Diavolului-Sfinx. Fugarii au mai fost căutaţi o vreme, la vânătoare participând chiar şi celebrul baronet Thomas A. Mutch, singurul străin decorat cu colanul „Lâna de aur” în Imperiul Romano-Catolic German, dar spaniolii dispăruseră de parcă-i înghiţise spaţiul.

Acordul din anul 94 stabilise, la cererea expresă a Corporaţiei Frederic, ca toate informaţiile referitoare la acest nefericit eveniment să fie protejate, a încheiat maiorul, închizând fila. I-

am mulţumit şi l-am întrebat dacă mă putea ajuta să ajung pe Tycho. Nu că aş mai fi avut ceva de văzut acolo, după bombardamentul final, dar nu reuşeam să fac să-mi iasă din minte expresia spaniolului posedat – „ochiul Diavolului-Sfinx”.

Timp de mai multe zile terstre, am scormonit, metru cu metru, suprafaţa contorsionată a craterului, însă, cu excepţia câtorva fulgurite atipice, nu am descoperit nimic interesant. Drumul tur-retur până la baza Clavius, unde mi se asigura cazarea, devenise o corvoadă obositoare. Asta până în clipa cînd am efectuat prima observaţie de altitudine a zonei. *Tycho semăna perfect cu un ochi uman*. Chiar în mijloc, printre miile de bolovani măturaţi de explozii, se distingea net o siluetă ciudat de cunoscută. Am folosit frânele de asolizare şi am coborât, găsind cu multă dificultate un spaţiu plat unde să aşez naveta. O imensă cantitate de resturi de rocă acoperea complet, în partea inferioară, Sfinxul. Un cap evident uman, doi ochi imenşi, adânciţi în orbite, şi obraji cu pometţi înalţi. Am făcut mai multe seturi de fotografii şi, în momentul în care am ajuns în punctul imaginar al încrucişării privirilor sale oarbe, am simţit o înţepătură în creştetul capului şi o senzaţie de greaţă. Am răsucit capul către fanta de evacuare din dreapta a căştii şi am încercat să vomez, însă n-am reuşit. Apoi am ridicat privirile deasupra capului şi am rămas cu gura căscată.

Cerul!

Doamne-Dumnezeule, cerul acesta era complet străin. O imensă lună portocalie acoperea complet orizontul, în dreapta lui Tycho. A lui Tycho? La naiba, îmi era din ce în ce mai limpede că nu mă mai găseam pe bătrâna noastră Selena, cea divizată între interesele celor două puteri cosmice. Cele patru constelaţii strălucitoare din emisfera sudică îmi erau complet necunoscute. Iar satelitul acesta…

După un timp, pe care n-am ştiut în ce sistem de coordonate să-l măsor, am descoperit, la poalele unui lanţ imens de munţi, un oraş ca un muzeu, părăsit de mai multe milioane de eoni de către locuitorii săi pentapozi. O planetă pustie şi o civilizaţie intrată în uitare…

Am revenit din nou în defileul Sfinxului şi m-am postat în faţa privirilor oarbe. Înţepătura din creştet, senzaţia de greaţă şi, când am redeschis ochii, mă aflam într-un deşert violet. La câţiva metri de sol, pluteau rămăşiţele abia detectabile ale unei

aşezări aeriene. O civilizaţie cu structuri greu de înţeles, concepută de fiinţe gazoase, ce se petrecuse în cine ştie ce trecut îndepărtat. Nici măcar nu m-am mai ostenit să întreprind vreo cercetare. Cine avea să beneficieze de cunoştinţele ce tresăreau în toate părţile sub suflarea puternică a vântului? M-am fixat încă o dată în centrul orbitelor goale şi poarta stelară s-a deschis pentru a mă expedia...

Nu mai există nimic din ceea ce odinioară mi se păruse a fi universul existenţei mele: nici Tycho, nici naveta, nici baza de pe Clavius, nici Marea Umezelii... Doar cerul în continuă schimbare de deasupra capului şi Sfinxul ca o poartă spre eternitate. Am vizitat mii de planete, am văzut impunătoarele ruine ale unor civilizaţii uitate pentru totdeauna; am trecut pe lângă artefacte cvasimagice, pe lîngă găuri de vierme, pitice albe şi găuri negre...

Nicăieri n-am dat de urmele lui Manuel Orozco Y Berra şi a soldaţilor săi. Şi nici nu ştiu dacă mai tânjesc să revin pe Terra. Pentru că sunt sigur că am descoperit semnele unei puteri uluitoare, aflate dincolo de burta acestui Univers nenorocit, putere care a construit *porţi stelare* în toate lumile unde inteligenţa materiei superior organizate a depăşit un anumit prag.

Puteţi să-i spuneţi Dumnezeu. Iahve. Eli. Budha. Allah. Cronos. Y Berra. Nu are importanţă. Important e că n-a făcut nimic, dar absolut nimic ca să le salveze de la inevitabila prăbuşire. Deşi ar fi putut. S-a mulţumit să le observe şi să pornească mai departe, după moartea lor. Îl urmăresc, deşi ştiu că se află cu milioane de eoni înainte. Îmi doresc să-l întâlnesc, să-l înhaţ de piept şi să-i urlu: „Pentru ce, Doamne, pentru ce?”

Îl urmăresc şi am răbdare. Pentru că ştiu. Ştiu că eternitatea e nesfîrşită, dar nu infinită. E un cerc, care se închide undeva. Cândva...

Poveste cu un satir selenar

Către prânz, trecu de Selena V și se mai destinse. Era încă în grafic. Dădu drumul la muzică și se întinse comod în scaun, cu ochii pe șosea. Autotrailerul plutea deasupra benzii de titan, ocolind cu abilitate stâncile. Aruncă o privire în ecranul retrovizor: coloana de praf se întindea în urmă-i, asemenea unui șarpe nesfârșit.

Opri două ore mai târziu, înghiți în fugă conținutul unei cutii nutritive, bău o cutie cu bere fără alcool și se bărbieri pentru a treia oară în acea zi: devenise alergic la barbă. Verifică apoi atent starea containerului-remorcă și îmbrăcă salopeta presurizată.

Desfăcu sasul manual și sări spre pistă, plutind aproape un minut prin vălătucii de praf stârniți de jeturile reactive al frânelor. Pentru mai multă siguranță, lăsase sasul deschis. Nu că i-ar fi fost frică, dar auzise nenumărate povești ale conductorilor de trailere despre scheletele din Marea Furtunilor. Altă explicație, în afară că vreun scurt-circuit blocase sasul automat exact când nefericitul pilot se găsea la o verificare de rutină în exterior, nu exista. în general, Trustul se ferea să comenteze astfel de istorii. Și nici nu oferise vreodată vreo dezmințire în privința scheletelor.

Tropăi prin praful gros, dând ocol transportorului. Totul părea în ordine. Se mișca cu grijă pentru a nu se trezi cine știe unde, din cauza afurisitei de gravitații reduse.

Se cațără pe o stâncă în formă de trunchi de piramidă și privi de-a lungul șoselei, către Selena VI. Trombele de praf se încolăceau din ce în ce mai aproape de sol. Sus, pe bolta neagră, ochiul auriu al Soarelui ardea fără milă și Harley îl binecuvânta pe inventatorul sistemului de protecție termică, în stânga, se hlizea secera subțire, albastră a Therrei. Refuză să se uite în direcția ei: nu de prea mult bine plecase el de acolo! Adevărat că nici aici n-o ducea prea gozav, dar măcar Trustul îi asigura...

Brusc, avu senzația că nu se afla singur pe stâncă. La câțiva pași, stătea în șezut un bărbat cu picioare de țap și cu o coadă lungă petrecută pe după braț. Trupul îi era acoperit cu o blană roșcată. Pe maxilarele ascuțite îi creștea o bărbuță neagră și

deasă. Harley realiză că nu purta nici un fel de costum de protecție.

— Hei, tu cine naiba mai ești? întrebă uluit, uitând că vorbea în interiorul căștii și că nu putea fi auzit de celălalt. De unde-ai apărut?

— De acolo, răspunse satirul, făcând un gest vag cu coada, în direcția Therrei. Sau poate că arătase numai spre inima platoului, presupuse bărbatul. Duci transportorul ăsta la Medina?

— De unde știi de Medina?

îi trecuse și uimire și tot. O transpirație rece îl acoperise din creștet și până-n picioare, în ciuda eforturilor depuse de sistemul de absorbție a umezelii. Medina era baza secretă a Trustului.

— Știu și gata! își mângâie celălalt bărbuța, până ce Harley simți că i se irită obrajii.

Se frecă la ochi, dorindu-și să se trezească din nălucire.

— Sunt cât se poate de real, îl asigură bărbuță.

Se ridică în picioare. Nu era prea înalt, îi ajungea numai până aproape de nas, aprecie el.

— Ți-am spus doar că vin de acolo! arătă cu unghia groasă și ușor încovoiată în direcția globului albastru. în ultima vreme, s-a cam împuțit treaba. Prea mare aglomerația. Și, colac peste pupăză, au dărâmat cea mai mare parte din temple.

— Nu pe toate, se trezi Harley vorbind.

— Nu, admise satirul. Dar în cele rămase cât de cât întregi nu mai poți să intri de turiști. Despre slujbele religioase, ce să mai vorbim... Mare porcărie!

Scuipă cu scârbă și picăturile de salivă continuară să plutească multă vreme, îndepărtându-se spre spinarea costelivă a muntelui Elbrus. Oftă și-l bătu amical pe umăr.

— Așa că am șters-o, care pe unde-am apucat. Facem ce ne pricepem. Tebuie să trăim din ceva, nu?

Harley înghiți în sec și se trase un pas înapoi, încercând să nu se dezechilibreze. Era clar că nu visa.

— M-a trimis Mercur.

— Mercur?! Cine e ăsta, Mercur?

— Nu-l cunoști pe zeul Mercur? Las’ c-o să afli imediat! râse satirul. Uite, vezi colo...

Întinse brațul și-i arătă o luminiță în direcția lanțului Apeninilor. Un meteor, gândi bărbatul. Se holbă și mai tare. Nu, o baliză automată. Ce dracu' căuta o baliză la nord de Marea Morții? Doar dacă...

Brusc, luminița se stinse.

— Hei, ce naiba ai vrut să...

Se răsuci. Platforma era goală. La fel de goală ca și drumul. Doamne-Dumnezeule, transportorul!

Coborî în grabă, gata să se rostogolească la fiecare pas. Nici urmă de transportor.

Mercur... Zeul hoților! își aminti. Înjură cu năduf, se așeză în pe banda de titan și privi către Therra. Era singur în pustiul lunar, la peste 600 de kilometri de Selena VI. Iar următorul transport avea să treacă abia peste o săptămână...

Cu o economie sângeroasă, apa urma să-i ajungă pentru două-trei zile, iar aerul pentru cel mult cinci. În minte-i veniră poveștile cu schelete. Ce făcea tipul ăla, Mercur, cu atâtea transportoare?

Exploatări cosmice

Hărăbaia sărise de pe șină în zona Fra Mauro, la mai puțin de 20 de kilometri de masivul Doerfel, care strivea totul în jur cu cei 8000 de metri ai săi. Nu știam dacă să-i zicem ghinion sau să-i înjurăm pe cei de la întreținere și Exploatare. Whipple a mormăit ceva la adresa mamei inspectorului de linie, și-a tras în grabă costumul masiv de protecție și a intrat în camera-ecluză. Peste trei minute, l-am zărit afară, dând ocol zonei în salturi lungi, perfect calculate, care-i trădau anii îndelungați de muncă la joasă gravitație.

Mi-a făcut semn cu brațul de pe o muchie zimțată.

— Ellison, lasă dracului văicăreala și scoate nasu', că e groasă rău!

Avea o voce de-a dreptul strepezită și știam bine ce va să zică atunci când atingea această tonalitate. Mi-am pus, de urgență, salopeta presurizată și m-am strecurat în interiorul ecluzei.

Afară, m-a întâmpinat un vârtej de praf, care s-a lipit imediat de cască din cauza energiei electrostatice cu care se încărca ori de câte ori staționa mai mult timp în debara. Am șters-o cum am putut în zona vizorului. Discul îndepărtat al Soarelui se pregătea să se dea de-a dura pe una din pantele lui Doerfel. Noaptea lunară era doar la câțiva pași.

Transportorul alunecase către dreapta în direcția de mers, părăsind șina de înaltă energie, și se rezemase cu flancul de-o stâncă teșită. L-am privit descurajat: la cei 14 metri lungime și 48 de tone greutate, chiar dacă aici totul cântărea de șase ori mai puțin, fără două turbopistoane cu ghidaj n-am fi reușit nici măcar să-l clintim.

— Și chiar dacă am putea! rânji Whipple. Ia privește aici...

Un tronson de aproape trei metri avea linia de sus a „T"-ului ruptă, de parcă cineva ar fi apucat de ea și ar fi tras cu putere.

— Și ce putere! comentă Whipple. Aici e lucrătură, nu jucărie!

— Nu cred că prostovanii ăia de la Hundhausen ar fi avut atâta minte să...

— Uite că au avut, replică acru Whipple, trăgând un șut într-un bolovan cafeniu.

De trei decenii, pe Selena își disputau supremația în materie de minerit Trustul germano-olandez Hundhausen și firma spaniolă Dorado. Întrecerea se dovedise dură și de uzură. Cu toate acestea, nici una dintre părți nu se pretase vreodată la lovituri nepermise. Niciodată, până acum.

Nu prea puteam face mare lucru, asta era sigur. Așa că am expediat o depeșă la Centru, cu datele evenimentului și coodonatele exacte ale locului unde ne găseam, după care am luat o cină frugală și am ieșit din nou, să vedem ultimele clipe ale zilei. Baza Macris-2, unde staționam în timpul liber dintre două misiuni, este pe trei sferturi subterană și nimeni nu are posibilitatea și nici timpul liber necesar pentru a admira panorama unui astfel de eveniment, repetabil la fiecare 14 zile terestre.

Odată discul de culoarea lămâii trecut de primul pisc, întunericul de catran a explodat pur și simplu în jurul nostru. Ne-am așezat pe scara lată a cabinei și ne-am apucat să pălăvrăgim. Oricum, până la apariția secerei albastre a Therrei aveau să se mai scurgă câteva ceasuri bune. Iar pe cei de la Centru îi durea undeva că noi îi așteptam să ajungă cu duba de întreținere.

— Ce mă-sa se întâmplă aici?

L-am văzut pe Whipple făcându-și brusc vânt înainte. Luminile roșii de poziție ale costumului descriseră un arc lung și se opriră la aproape zece metri de transportor.

Am repetat figura, mai înainte ca apelul său să-mi sune în căști. Era un puț cam de o jumătate de metru în diametru, din care ieșea vertical un spot de lumină roșie. Apoi am observat uluit o vietate cam de trei palme lungime, cățărându-se pe stâlpul fotonic, asemenea unui păianjen.

— Ferește-te, Ellison! La naiba, s-ar putea să ne prăjească cu vreo substanță necunoscută.

Sfatul părea cuminte, așa că m-am retras la o distanță apreciabilă.

— La naiba, sigur că nu vă prăjesc cu nimic, dobitocilor! Veniți mai aproape!

Puteam să jur că glasul nu răsunase în căști, dar asta nu m-a împiedicat să-l aud foarte distinct. Și, după figura pe care o afișa Whipple, înțelegeam că lucrurile stăteau cam la fel și în cazul său.

— O chestie telepatică, probabil, îmi transmise el pe lungimea de avarie. Am eu impresia sau am dat peste prima ființă extraterestră inteligentă?

Falsa aranchidă se cățărase pe o piatră lată, aflată între noi, și părea că ne privește simultan. Spun „părea”, deoarece nu dispunea de nici un fel de organ al vederii. Corpul îi era constituit din patru picioare groase, arcuite, și dintr-un fel de con, ce emitea o lucoare palidă, fosforescentă.

— Nu contează, reveni vocea. De ce-ați declanșat semnalul?

— Semnalul...?! Whipple mă privi lung.

— Semnalul, da. Nu așa se spune în sistemul vostru de comunicare? Vibrația de 24.000 de cicli. Chiar și acum mai trepidează platoul. S-a încheiat procesul de apropiere?

— Ascultă, libarcă afurisită! se rățoi Whipple supărat. Ori vrei să ne spui clar ce te doare, ori te vâri înapoi la cămăruță, până nu-mi vin dracii!

Libarca nu păru însă impresionată de amenințare. Rămase, în continuare, neclintită, așa că nu știai dacă este o bucată de piatră cu o formă stranie sau o ființă vie, rațională și... telepată.

— Am crezut că sunteți Gardienii lăsați de Misionaria, la ultima Ieșire. Am recepționat semnalul și am părăsit starea de stază pentru a verifica parametrii exteriori. Dacă nu sunteți Gardienii, atunci cine sunteți, mă rog?

— În regulă, Whipple, i-am luat-o înainte, văzând cum se umflă în el. Răspund eu. Suntem piloți de transportoare de clasă BW. Cărăm minereu de la stațiile de exploatare către spațiodromuri. Venim de pe bătrâna Therra, dacă asta-ți spune ceva. Dar tu?

— Piloți... bombăni vocea de nicăieri. Minereu...

Se auzi un mormăit șters, de parcă ar fi jonglat cu serii de noțiuni neclare, apoi glasul reveni în forță.

— Vrei să spui că veniți de pe planeta pe care o satelizăm? Nu se poate!

— Uite că se poate! se maimuțări Whipple, pe care-l mânca limba. Chiar de-acolo venim! Problema e de unde vii tu, gândac nenorocit. Nu cumva tocmai tu ne-ai ronțăit șina?

Gândacul nenorocit nu răspunse imediat. Tăcu o vreme, făcând ca tija verticală dintre noi să-și modifice culoarea de la roșu la verde, apoi la albastru și iar la roșu.

— La ultima ieșire, vehiculul nostru realiza o elipsă cu raza mică de 25.395.420 km, spuse rar vocea și, pentru prima oară, vietatea ridică una dintre pode către noi. Gardienii de atunci ne-au comunicat că pe planeta vecină sălășuiau niște reptile uriașe, a căror linie evolutivă era aproape încheiată. Puteam să efectuăm, fără teamă, *transferul* și să pornim mai departe, întrebarea este de unde naiba ați apărut *voi?*

— *Transferul?* Ce fel de transfer? am întrebat repede, ars de o bănuială neagră.

— Transferul gazelor din atmosfera planetei, șovăi vocea. Drumul pe care s-a angajat expediția este foarte lung și, din când în când, trebuie să ne oprim și să extragem combustibilul pentru navă de pe unde putem. Când am început operațiunea, am avut grijă să nu încălcăm *legile galactice* privitoare la inteligență. Așa că întrebarea rămâne: *voi* de unde v-ați făcut apariția pe planeta vecină?

Whipple își lăsă mâna să alunece către tocul armei.

— Nu înțeleg, m-am repezit, ca să-l acopăr cumva, distrăgând atenția vietății. Ce fel de apropiere este asta, în etape de zeci de milioane de ani? Pentru rasa voastră timpul nu contează?

— Combinațiile dintre organic și anorganic conduc uneori la rezultate uluitoare, râse vocea, cu un aer superior. Timpul... înțeleg ce va să însemne această noțiune pentru voi, dar nu știu cum să-ți explic modul în care-l percepem noi. Noi nu trăim timpul, ci el ne trăiește pe noi. Așa încât curgerea sa nu este cea considerată normală pentru ființele pur biologice. Timpul nostru, făptură ciudată, timpul nostru este cel cosmic. Dimensiunile navei noastre nu ne permit să ne apropiem prea repede de un alt corp ceresc, deoarece riscăm să-i tulburăm parametrii de cursă.

Am înghițit în sec: dimensiunile navei nu le permiteau să se... Dumnezeule, Selena, buna și bătrâna doamnă de pe cerul albastru al Therrei, nu era altceva decât un hârb mecanic, navigând printre stele?

— Asta ar însemna să încălcăm prevederile *Contractului Galactic.* Doar nu vă închipuiți că prin Univers circulă cine și cum vrea! Există norme și legi foarte clare... un Cod Cosmic... În fine. Voi... cu voi este o problemă, pe care nu am luat-o în calcul. Trebuie s-o rezolvăm cumva. Pentru că la gazele acelea nu

avem cum să renunțăm. Altminteri, nu putem să realizăm impulsul de pornire.

Mâna lui Whipple aproape că atinsese umflătura armei când, brusc, începu să ningă. Pesemne că vreun cilindru cu argon sau cu kripton crăpase în vreun punct apropiat de depozitare de pe traseu și ejecția exploziei trimisese până aici fulgii colorați. Extragerile de minereu din roci degajau adeseori tot felul de gaze rare, pe care stațiile de epurare erau obligate să le înmagazineze în bidoane metalice pentru a fi, ulterior, expediate pe meteoriți special aduși pe orbite circumlunare.

— Zăpadă gazoasă! exclamă vocea și arachnida cabră brusc pe cele patru pseudopode. M-ați mințit, care va să zică! Ne aflăm la limita de apropiere necesară începerii extracției, iar voi voiați să ne împiedicați să aflăm!

Mai înainte ca să apucăm să ne dezmeticim, a sărit pe lujerul de lumină și a dispărut în gaură. Bastonul roșu s-a făcut nevăzut, iar puțul i-a urmat imediat exemplul.

Ne-am privit vreme de câteva secunde cu înțeles, apoi am alergat către cabina transportorului și am făcut două legături voluminoase, înșfacând tot ceea ce se găsea la îndemână. Ne-am îndreptat în pas vioi spre crestele zimțate ale lui Doerfel, albăstrite de secera uriașă a Therrei.

Astăzi, când scriu aceste lucruri pe filele unui jurnal magnetic adus dintr-o colonie exterminată, am mai rămas de-abia câteva duzini de supraviețuitori, pe întreg satelitul. Blestemații de gândaci au depistat la marele fix coloniile ră-mase active și le-au curățat prin seisme de toate gradele.

Atmosfera de aici, de sus, e aproape respirabilă: în fiecare minut, mii de metri cubi de gaze trec vremelnica frontieră imaginară, supți de o atracție gravitațională din ce în ce mai puternică. Habar n-avem ce se întâmplă pe Pământ. Whipple crede că giganticii nori de praf, pe care îi vedem prin telescop, sunt urmarea unor perpetue seisme, comandate de undeva, de la vreo 20 de kilometri de sub noi.

La dracu’ cu toate! Ce rahat mare e și viața asta! Stau și mă întreb dacă e bine că am scăpat, deocamdată. Mă gândesc că, dacă nu ne „lucrau” ăia de la Hundhausen, zăceam zdrobiți pe undeva, cu un maldăr de pietroaie în spinare. Așa însă ne holbăm la maica Therra și ne frământăm, încercând să ghicim

cât timp ne-a mai rămas. Că de curățat, ne curăță precis, înainte să apucăm s-o mierlim de foame.

Tot mineri sunt și ăștia!

Cronos Bulevard

Așteptam ca proștii, de peste trei săptămâni, păzind un „no man's land” situat dincolo de cel mai mare crater selenar, Bailly. Îmi amintesc cu oroare cum, după numai cinci zile de gardă, Macarius și Vespasian fuseseră spulberați de explozia unui brand, dar atunci atacul necunoscut nu continuase. I-ar fi putut termina în mai puțin de o jumătate de oră, însă nimeni nu se ivise pe creastă și până spre seară reușiseră să repună în funcțiune câmpul de forță.

Rămăseseră numai ei doi, sergentul Antoninus Tarquinius și caporalul Octavian Flavius Varro, o stație radio defectă și un maser străvechi, care își legăna leneș corpul fusiform în lagărele crăcanei, atunci când îl izbeau meteoriții. Și, evident, stiva de cutii de conserve, cu termenul de consumație expirat.

În dreapta, se cățăra spre cerul negru punctat de țintele fixe ale Scorpionului și Vegăi trefla uriașă a Bulevardului Cronos. *De acolo năvălește, uneori, istoria,* suna o vorbă veche. Dacă ar fi focalizat cum trebuie imaginile pe videolan, Antoninus avea bănuiala că ar fi putut zări până și tuburile translucide ale sustentorilor gravifici, încastrați lateral, din leghe în leghe, în fâșia de sticlă mată. Evident însă că nu reușea s-o facă niciodată, deoarece instrumentul optic cu care fusese înzestrată trupa era o rablă ieșită de mult la reformă.

Își săpaseră adăposturile individuale exact la cei 30 de metri obligatorii de afurisitul de Bulevard, așa cum prevedea regulamentul. Acum, în celelalte două gropi acoperite cu bula translucidă din xanadiu situate în dreapta sa, nu mișca nimic. Maserul își deplasa dozimetrul energetic din ce în ce mai jos, marcând ieșirea sa din funcțiune în următoarele facțiuni de cronologie selenară.

Încet-încet, clanul Neronienilor avea să dispară, măcinat de luptele interne pentru putere și de nenumăratele războaie la care erau siliți să ia parte. Către vestul aparent, de aproape o lună therrană, coaliția Auguștilor, Cezarinilor și Tiberinilor le tăiase orice posibilitate de a traversa cei 167 de kilometri ai craterului Hausen, pentru a se aproviziona cu muniție și rezerviști. În sud pândea, asemenea unei otrăvi mortale, neamul blestemat al Saturninilor.

Ridică din umeri și se strădui să alunge gândurile negre ce-i dădeau târcoale. Se plictiseau ca proștii lângă piciorul Bulevardului, când era clar chiar și pentru un prăpădit de scrib că luptele importante aveau să se dea în zona Mării Serenității și în văile dintre cele Zece Peșteri.

— Antoninus, ești sergent sau ce dracu'? se înfurie, privindu-l cum se holba în oglinda de buzunar. Ia hotărârea de repliere și hai s-o ștergem, până ce nu dă peste noi vreun regiment rătăcit!

Sergentul ridică din umeri și continuă să privească în adâncimile dreptunghiului de sticlă, înnegrită pe partea de jos.

— Ordinul a fost clar: păzim piciorul Bulevardului, până ce sosește grosul trupelor noastre. Nu pricepi, netotule? E posibil ca ofițerii să fi întrezărit o soluție, poate că salvarea clanului o să coboare din înalturi pe spirala asta blestemată...

— Și dacă n-o să coboare? bombăni furios celălalt. Dacă trupele au căzut într-o cursă și au fost deja decimați între Peșteri? O stăm aici până facem rădăcini. Oh, zei, măcar de n-am fi pierdut Peșterile!

Dar le pierduseră. Cele cinci conglomerate biogenice, care permiteau înmulțirea prin clonare automată, căzuseră în mâinile dușmanului și, de aproape un an, Pedagogii nu mai primiseră nici un copil spre a-l educa în spiritul războiului.

Antoninus se strâmbă, apoi fixă oglinda de afet și-și scoase sculele de bărbierit și se săpuni zdravăn. Își trecu lama peste ridurile obrajilor de mai multe ori, apoi se spălă cu atenție cu apa din gamelă și puse ustensilele printre schimburile din raniță. Își lustrui bocancii, își perie pantalonii și, când nu mai avu nimic de făcut, începu să cârpească dosul vestonului, împungea cu acul ruginit în pânza subțiată până la urzeală, îl sălta în sus, apoi împungea iar, cu o ritmicitate ce-l scotea din fire pe caporal. Brusc, încremeni cu acul în aer. Dinspre uriașa construcție de deasupra se auzi distinct un dangăt grav, de clopot, apoi izbucni o întreagă cacocofnie cvadrifonică, asurzindu-i.

— Hei, cei dracu' e asta, sergent? urlă el, ca să acopere zgomotul neșteptat.

— Habar n-am, șopti Antoninus, cu acul încă împungând spre cerul negru, de dincolo de cupolă. Dar aș putea să jur că sunetele vin dinspre afurisitul ăsta de drum aerian.

Bulevardul Cronos exista peste tot, la marginea coloniilor miniere mai importante, ca și în apropierea agrocoloniilor

semiautomatizate, ba, uneori, cum era șl cazul de față, îl puteai întâlni prin locuri pustii, unde nimeni nu reușea să-i înțeleagă rostul. Poate că în acele puncte izolate fuseseră odinioară așezări omenești, bănuia caporalul, dar nu împărtășise nimănui această presupunere. Nimeni nu reușise să găsească vreo explicație rezonabilă uriașului drum din sticlă și metal ce se curba uluitor spre uriașa Therra albastră de deasupra capetelor. De-a lungul secolelor, mulți se aventuraseră pe spinarea sa alunecoasă, dar nimeni nu revenise vreodată să spună ce descoperise.

Lângă coloana din dreapta, prinse să se țeasă un fuior de ceață luminescentă. După câteva rotiri în jurul unei axe invizibile, începu să se condenseze, treptat, într-o formă materială. Speriat, Octavian Flavius Varro duse arma la ochi.

— Dobitocule, nu! țipă sergentul și-l îmbrânci.

Avu loc o scurtă încăierare și vârful armei se izbi de stânca de malachit, în care era săpat adăpostul militar.

— Ce dracu’ faci, sergent? Avem ordinul să apărăm Bulevardul, chiar tu ai spus-o...

— Să-l apărăm, da, gâfâi el, zbătându-se să țină botul armei în pământ. Dar de ceea ce vine din afara lui. Nu de cei care coboară de pe el. Nu pricepi, Flavius, e prima ființă care a fost văzută venind de pe drumul ăsta nenorocit...

Lăsă țeava și se târî către ecranul semisferic de supraveghere, dincolo de care se zăreau piscurile ascuțite ale munților Dorfel. Își lipi ochii de binocularul care-i punea nervul optic în legătură directă cu stokerul compului.

— E o ființă umană, spuse, după câteva clipe. Cred. Seamănă cu... o femeie.

— Nu înțeleg, își trecu limba peste buze caporalul. Ce-i aia „o femeie”?

Îi spuse în câteva cuvinte despre descoperirea, în subteranele Zonei Rezidențiale, a unei holograme sub care stătea scris cuvântul acesta ciudat – *femeie.* Semăna cu ființa care se zărea acum lângă piciorul Bulevardului.

— Înțelegi, Flavius? Poate că făpturile astea stranii, numite *femei,* sunt stăpâne în Sus-Timp, încheie Antoninus, fără să scape din ochi apariția. Poate că au și ele clanurile și războaiele lor. Poate că se înmulțesc la fel ca noi, prin clonare. Cine știe, stabiliseră vreo întâlnire la care n-au mai ajuns.

Forma își încheie materializarea: o făptură zveltă, cu părul ca flacăra, învelită într-o togă roșie, lungă până la picioare.

— Nu pare să aibă nici o armă. Hai să vedem ce vrea.

— N-are rost, sergent. E o cursă, crede-mă!

Antoninus se ridică în picioare, își aranja ținuta, apoi activă sasul. Părăsi adăpostul, fără să ia în seamă protestele celuilalt. Ieși la suprafață și porni boosterele chimice ale centurii pentru trei secunde. Suficient cât să-l orienteze în direcția piciorului transparent. Când ajunse în dreptul ei, trimise un jet slab înspre construcție, oprindu-se precaut. Femeia îi zâmbi larg și întinse mâna către el. O mână cu trei degete, observă înfiorat sergentul. O apucă, șovăitor.

— Cleopatra, articulă clar femeia și nu se miră deloc că nu purta costum și nici că o auzea la fel de clar, de parcă ar fi vorbit într-un corder. Arătă cu capul în direcția craterelor:

Bailly A și Bailly B. Egipt...

Antoninus își privi picioarele și scoase un strigăt de uluire: deveniseră transparente, iar labele dispăruseră deja de la glezne în jos, cu costumul de protecție cu tot. Când jeturile de energie ale armei se izbiră, asemenea unui potop de foc, de zidul invizibil și se prelinseră fierbinți pe piciorul construcției, din sergent nu mai rămăsese decât un fir de ceață. Ultima dispăru femeia, într-o învolburare de păr roșu. Caporalul izbea cu pumnii ecranul semisferic și urla de furie și neputință. De undeva, dinspre trefla aeriană, cobora un dangăt grav de clopot, iar bătrâna Therra rânjea strâmb, pe jumătate ascunsă în spatele ei.

Aqua Selenae

Tycho se ridica spre est, asemenea unui con negru, acoperit de promoroacă.

Holdensten știa că nu este așa, pe Selena nu putea să existe promoroacă, nu putea să existe zăpadă și nici brumă. Picături line de apă înghețată formau uneori zdrențe vagi de nori, care pluteau la înălțimea piscurilor mai înalte, dar nici un conductor nu le zărise vreodată în mod direct. Existau înregistrări video, evident, dar era timp pierdut să scobești prin arhiva Conglomeratului după ele. Iar lui nu-i păsa de asta, nici măcar nu era conductor. Iar prospectorii nu erau interesați de arhive, ci de vinele de minereu. Nimeni nu trăia din imagini frumoase, ci din sunetul ascuțit al solilor de argint.

Holdensten opri skiful foarte aproape de marginea prăpastiei.

Muntele Negru nu avea un renume prea bun printre prospectori, din cauza mulțimii de pericole acare pândeau la fiecare pas. Cel mai frecvent era acela al prăbușirii tavanelor cavităților. Când te trezeai căzând cu skiful de la o înălțime de 3-400 de metri, simțeai un gol în stomac chiar dacă altimetrul îți comunica să stai liniștit, pentru că viteza cu care coborai era destul de apropiată de aceea a unui fulg pe Therra. Dar simțurile nu ascultau de vocea rațiunii, pentru ele o prăpastie rămânea o prăpastie, iar stomacul urca cu regularite spre gură, apoi voma se împrăștia în stropi fini pe vizeta căștii și rămâneai furios și scârbit în interiorul acestei catastrofe tehnologice.

Bărbatul coborî din șaua metalică, fixă ancora de titan în crăpătura unei stânci apropiate și porni unda tractoare. Skiful tremură pentru o clipă, apoi rămase nemișcat. Deasupra capului luci coroana nebuloasei Andromeda, apoi umbra prelungă a craterului Galilei o acoperi în întregime. Nu mai avea răbdare să-i aștepte pe Randall și pe Huascarin, care plecaseră oricum prea târziu din Bidonville pentru a ajunge la timp, în Zona Temperată.

Parcă nici nu avea chef să împartă cu ei o posibilă exploatare minieră. Putea să facă prospecțiunile și de unul singur, deși asta însemna să stea pe Galilei până la începutul celei de-a treia decade, iar Siguranța Prospectorilor s-ar fi autoalarmat și ar fi declanșat procedurile de recuperare. Dacă avea ghinion, asta ar

fi însemnat că avea să plătească o parte din cheltuielile de salvare, dar ar fi fost un ghinion mic, la ur-ma-urmei, în ipoteza în care vâna de minereu ar fi avut un procentaj acceptabil de titan. A-i aștepta însă presupunea să consume degeaba oxigenul din butelii, iar a-l cumpăra de la tonomatul de pe A8... Doar nu era nebun să-și termine tot creditul într-o singură călătorie!

Deschise clemele magnetice ale portbagajului, situat pe axa din dreapta a vehiculului, și depresuriză tocul cu uneltele-auxiliare. Trase cu putere de colacul de fibră și acesta alunecă spre în afară, dar agăță în ultima clipă unul dintre picioarele clemelor, acesta se smulse din armătură și izbi în panoul interior al autocomenzilor. Farurile pâlpâiră de câteva ori și se stinseră. Holdensten înjură și-și smuci brațul înapoi, ca și cum ar fi fost curentat. Parcă ar fi fost un blestem – era pentru a treia oară în ultima decadă când i se stricau elemente tehnice ale skifului, care nu ar fi trebuit să pățească nimic nici măcar în 10 ani selenari. Sau poate că era, totuși, un blestem?

Dădu ocol aparatului, străduindu-se să nu împingă prea mult în stânca poroasă de sub tălpi. Coarda de siguranță îl smuci ușor înapoi și ajunse chiar în fața botului alungit. Desfăcu manual capacul de protecție al consolei tehnice și îi comandă o expertiză sumară. Ecranul clipi, apoi afișă rezultatul: bornă auxiliară dreapta distrusă de un scurtcircuit, memorizatoarele de direcție scoase temporar din funcțiune, aliniatorul de câmp afișând o energie reziduală în mod evident prea mare...

Izbi cu pumnul în carcasa acoperită cu zgârieturi. La dracu', acum chiar că trebuia să se grăbească!

Închise ochii pentru câteva clipe și încercă să-și imagineze viitorii pași, dar nu reuși să treacă de următoarele cinci minute, cele mai importante din viața sa. Pentru că pe sprijinul lui Randall și Huascarin nu mai putea conta, chiar dacă ar fi ajuns aici în timp util. În mod sigur, nici un skif nu era proiectat pentru două persoane, iar ca să încerce să le cupleze pe aceeași memorie de deplasare ar fi fost o aventură prea nebunească pentru a se gândi măcar la ea. Era singur, în sălbăticia fără margini a Selenei.

Reuși să pornească vacuumul de-abia la cea de-a treia încercare: pur și simplu, vârful limbii nu voia să se deplaseze până în punctul acela de presiune de pe suprafața segmentului de utilități. Coarda începu să se destindă în poziție orizontală. Se

izbi de o formațiune bazaltică și vârful i se îndreptă spre cerul întunecat. Holdensten se aplecă, prinse între degetele mănușii firul de silicat de carbon și smuci de el în sus. Firul văluri, dar vârful continuă să se înalțe spre boltă. Bărbatul înjură din nou, dar renunță să îl dirijeze.

Se răsuci către skif și desprinse tocul cu instrumente din spațiul de sub coarnele de ghidaj. Două crampoane pentru mâini și două pentru genunchi, un puls luminos care să marcheze traseul pentru înapoiere, o rezervă de aer condensat, un piolet cu vârf vibrator, o baliză radio pentru cei de la Siguranța Prospectorilor și identificatorul. Bineînțeles, identificatorul... Fără el, toată deplasarea ar fi fost inutilă. Porni pulsul, fixă tocul de spatele costumului, apucă firul între degete, îl petrecu pe după cot și sări peste platforma de piatră.

Aproape un sfert de oră îi luă până să ajungă la primul punct de contact, un pinten ascuțit ca un vârf de cuțit, pe care îl descoperise în studiul preliminar de teren. Capătul corzii continua să plutească liber, la aproape 30 de metri deasupra capului său, rotindu-se într-o spirală dezlânată, acoperind din loc în loc constelațiile dinspre zenit. Trase de coardă și sări din nou, împingându-se cu bocancii în pinten. Înainta astfel, din pinten în pinten, până când coarda îl anunță că mai avea de parcurs mai puțin de 5 metri până ce operațiunea de derulare avea să se termine. Și nu ajunsese în dreptul nici unei intrări.

Dacă se hotăra să se întoarcă, economisea oxigen pentru aproximativ trei ore și jumătate. Ce să facă însă cu el, dacă oricum nu-i ajungea decât să coboare cel mult până la baza A8, unde nu mai exista nici o rezervă? Din nu se știe ce cauză, ceva se dusese dracului în planul lor cel minunat și acum suporta consecințele. Își aduse aminte cât de mult timp pierduseră să pună la punct detaliile a ceea ce considerau pe atunci că va fi *lovitura deceniului,* în lumea tăcută și rece a satelitului Therrei. Huascarin chiar râsese cu acreală atunci și-i întrebase ce avea să se întâmple, dacă procentul de 14% de incertitudine, datorat informațiilor incomplete, furnizate cyberului de planificări, avea să intervină negativ, în derularea acțiunii lor. Evident că ridicaseră amândoi din umeri, iar Randall chiar îi arătase degetul mijlociu, provocator. Cine lua în considerare procentul de neșansă într-o lume care se construia permanent exclusiv prin prisma planificării și a urmăririi asidue a lanțului cauzalității?

Undeva, pe aici, peretele de bazalt ar fi trebuit să se afle intrarea. Mapele cartografice mai vechi indicau o cavitate suficient de mare, încât să ascundă o navetă spațială din epoca de pionierat a ingineriei cosmice. Existase chiar și un traseu balizat, de la Baza Othello, realizat de primele patrule militare, dar când baza fusese închisă traseul fusese suspendat, iar balizele recuperate. Informația rămăsese însă în Memoriile Auxiliare, cu grad de accesibilitate maximă.

Izbi cu vârful metalic al bocancilor în peretele plin de fisuri și consultă rezonatorul de pe brațul drept. Nu înregistra nimic altceva decât vibrația proprie izbiturii. Dacă se dovedea că greșise, nu-i rămânea decât să desfacă clema magnetică și să lase slaba atracție gravitațională a lunii să-și facă efectul. Probabil că până urma să atingă fundul crevasei avea să fie mort de mult. Iar dacă nu voia să aștepte să-și scuipe bucățele din plămâni din cauza lipsei de oxigen, trebuia să activeze contactul toxidermic cu care era înzestrat orice costum spațial pentru exterior.

Holdensten simți un fior pe șira spinării: nici o soluție nu i se părea acceptabilă. Nu voia să moară, chiar dacă acceptase rațional această posibilitate, ba chiar și semnase în contractul de explorator independent cu Corporația cum că era de acord ca, în caz extrem, să se sinucidă pentru a păstra intacte costumul și celelalte bunuri materiale pe care le avea asupra sa. Pe de altă parte, o moarte rapidă și fără dureri ar fi fost de preferat unui chin îngrozitor de 10-l2 minute. înghiți în sec și-și propuse să se gândească la asta doar când va fi sosit clipa. Până atunci, rămânea ipoteza că o cavernă în burta lui Galilei putea să conțină și vagi rezerve de gaze și, de ce nu, chiar de oxigen.

Apă, se gândi Holdensten, în timp ce se împingea cu genunchii în zidul de bazalt pentru a-și lua avânt. Întotdeauna s-a întrebat de unde ar fi putut avea luna apă, dar negăsind nici un răspuns rațional considerase că totul era de fapt o poveste, căreia nu merita să-i acorzi mai multă importanță decât unui fapt divers banal. Acum însă avea nevoie de ceva mai mult decât o simplă poveste. Înclinarea în raport cu peretele întunecat atinse punctul maxim și trupul se transformă în pendul, revenind exact pe aceeași traiectorie. Izbitura se dovedi mult mai puternică decât cea anterioară și aproape că îl turti pe suprafața plină de muchii mărunte și extrem de tăioase.

Rezonatorul continua să nu înregistreze decât undele mecanice ale izbiturii corpului său. Măcar să fi descoperit cavitatea, își spuse, în timp ce se îndepărta foarte încet de perete. Parcă ar fi simțit că sacrificiul nu fusese complet inutil.

Și mai era ceva. Ceva la care nu voia nici măcar să viseze. Toată mitologia selenară era plină de istorii cu cavități secrete, pline de miracole. Punctele de schimb de pe traseele marcate de prospectorii primelor trei generații aveau pereții plini cu graffiti digital, pe care erau trasate hărți mai mult sau mai puțin fanteziste ale comorilor minerale căutate în epocă, informații trăznite, longitudini și latitudini bizare, texte în diverse codificări, chiar și imagini de captură, cele mai multe atât de bine contrafăcute, încât erau necesare softuri foarte complexe pentru a descifra falsurile de sub pixelajul final.

Ajunse la capătul mișcării pendulare și rămase suspendat, preț câteva clipe, peste golul negru de dedesubt. Deasupra capului, secera subțire a Therrei escaladase creasta zimțată a lui Galilei, aducând o lucoare vag albăstrie în jurul lui. Holdensten oftă. Măcar putea să se consoleze cu ideea că mai văzuse o dată căminul bunicilor săi, planeta spre care ar fi migrat de îndată ce ar fi găsit fabuloasa vână de minereu după care prospecta de când pusese mâna pe un perforator cu vibrații. Apoi trupul își reîncepu coborârea spre peretele amenințător și bărbatul se ghemui în interiorul costumului, așteptând lovitura.

Vulcanul Galilei se cutremură atât de puternic, încât pereții crăpară pe o suprafață de aproape 30 de hectare, reconfigurând geografia locală. O fisură verticală se căscă câțiva metri mai la dreapta sa, trimițând spre stelele aproape invizibile un jet puternic de gaz albicios. Un gheizer, realiză Holdensten. O pungă de gaze sub presiune, care se eliberează printr-o crăpătură apărută accidental în scoarță. O șansă sau o ironie a sorții, care-și propusese să-și râdă puțin de el înainte să-i ceară să părăsească scena pe ușa din dos? Habar n-avea ce anume provocase cutremurul – izbitura unui asteroid, o reașezare a plăcilor tectonice, o explozie provocată în zonă de un alt prospector... Nici nu era foarte interesat de acest aspect. Important era că mai avea de parcurs cam trei metri până să atingă din nou peretele, însă datele problemei păreau să fi devenit puțin altele.

Erau, într-adevăr, altele.

Atinse stânca, mai întâi cu vârful metalic al bocancului. Și rezonatorul piui imediat. Un gol, apucă să-și spună înainte ca genunchiul să atingă un punct de deasupra locului respectiv. Rezonatorul piui din nou, de data asta mai lung și pe o tonalitate mai acută. Întinse mâna dreaptă spre spate și extrase de acolo pioletul, iar când scafandrul se lipi de stâncă înfipse vârful vibrator în piatră. Vibrația plesni peretele în diagonală, apoi coaja acestuia se făcu bucăți și începu să cadă lent către adâncurile de sub el. Lovi cu pioletul o piatră neagră cât capul său, îndepărtând-o din drum. Gaura din fața sa se mărea cu fiecare clipă ce trecea. Brusc, un nou șuvoi de aburi se strecură prin ea și țâșni către înălțimi.

Aburi?! se miră, abia reușind să se dezmeticească. Mai degrabă ceva neon și kripton, combinația asta dăduse uneori de furcă primilor prospectori.

Era totuși apă, trebui să admită. Câțiva stropi îi săriseră pe vizor și înghețaseră cvasiinstantaneu, iar analizorul extern îi confirmă: apă, cu un slab conținut mineral. Se feri cât putu din calea jetului și așteptă ca peretele să se năruiască pe o suprafață mai mare. Deja unghiul pendulării era din ce în ce mai mic, iar timpul necesar parcurgerii distanței se redusese la jumătate. Izbi, se îndepărtă, reveni, izbi, se îndepărtă. Când golul ajunse suficient de mare, se agăță cu mâinile de marginile acoperite cu gheață și se trase înăuntru. Reuși să se strecoare după două încercări, lovindu-și brațele și genunchii.

Holdensten închise ochii pentru o clipă, apoi îi redeschise: nu, nu orbise. Și nici nu i se năzărise. în locul unui întuneric ca smoala, era înconjurat de o lumină vag albăstrie, care părea că izvorăște de pe toată podeaua cavernei. Pentru că era o cavernă, nu? Nu știu ce să-și răspundă și se împinse cu putere în perete, îndepărtându-se de gaura prin care intrase. Acum, că zarurile fuseseră aruncate, nu mai exista drum de întoarcere. Era obligat să exploreze.

Aprinse proiectorul căștii, dar vizorul i se polariză instantaneu, ferindu-i ochii de sclipirile orbitoare care izbucniră din toate părțile. Dumnezeule mare, aici era... era...

Broboane reci de transpirație prinseră să îi coboare de-a lungul șirei spinării. Le simțea alunecarea aproape uleioasă și enervantă, de parcă ar fi fost picioarele unei tarantule, strecu-

rată în costum. Dar, dacă ceea ce văzuse cu numai o fracțiune de secundă mai înainte ca vizorul să se opacizeze era adevărat, ar fi preferat o mie de tarantule care să-i alerge pe corp și să-l gâdile cu perii moi ai picioarelor, umplându-l de groază.

În adâncimea incomensurabilă a cavernei, marea interioară vălurea pașnic, părând să-l cheme la ea. Porni din nou reflectorul, dar pe lungimea de undă a luminii interioare. Efectul de amplificare puse argint pe contururi. O mie de coconi de argint... zece mii... o sută de mii... Cine putea să contabilizeze cu exactitate cifra fantastică a obiectelor care se aliniau cuminți, în șiruri regulate, la circa trei metri unul de celălalt, ouă enorme, dintr-o stranie mătase translucidă, în interiorul cărora, dacă focaliza binocularele costumului, putea să întrevadă siluete mumificate, cu pielea lipită de oase, sclipind argintiu în lumina rece.

Holdensten își scutură fruntea, dar coconii refuzară să dispară. Trebuie că erau cât se poate de reali. Făcu un pas și lichidul albastru îi cuprinse picioarele, până aproape de genunchi. Se aplecă și trase cu degetele prin pânza tremurătoare. Picuri mari, aproape ovali, se desprinseră de pe suprafața ei și se ridicară încet către tavanul invizibil.

Se apropie de un cocon, aflat în dreapta sa. De aproape, țesătura mătăsii era încă și mai rară. Strecură un deget printre firele elastice și făcu o gaură, de care își apropie vizorul. Trupul scund și acoperit cu o blană deasă, neagră, era foarte asemănător cu acela al unei maimuțe năsoase, numai că brațele erau mai scurte și picioarele mai lungi. Ochii i se uscaseră complet în orbitele negre și goale. În următorul cocon, stătea ghemuită un fel de șopârlă, înzestrată cu mâini cvasiumane și cu picioare foarte lungi, ale căror degete se terminau cu gheare boante, enorme. Botul prelung stătea căscat într-o parte, lăsând vederii un șir de dinți subțiri și ascuțiți, ca niște ace. Șira spinării îi era acoperită cu un strat lat de solzi verde-murdar, ale căror margini se ondulaseră în sus, din cauza uscăciunii. În al treilea cocon, stătea lipită de partea îndepărtată a cuștii cu gratii elastice o femeie neagră, lipsită de păr, cu o față atât de emaciată, încât Holdensten avea impresia că se uită la un schelet curățat de păsări-hoitar. O femeie de pe Therra, înghiți el în sec, apropiindu-se încă și mai mult. Coconul tremura ușor pe suprafața vălurită a lichidului.

Alerga de la un cocon la altul, fără să se mai oprească, doar aruncând priviri rapide prin țesătură. Un fel de păsăroi cu picioare exagerat de lungi și cu un cap cât pumnul, ici... un bărbat de talia sa, cu părul scurt și țepos, dar la fel de uscat ca și ceilalți, dincolo... o insectă uriașă, cu șase picioare și cu o pereche de fălci puternice... un fel de pitic, cu trei brațe... întindea mâinile, răsucea coconii, alerga mai departe...

Auzi în spate zgomotul puternic al stâncilor, care se frecau una de alta. Se răsuci atât cât îi permise structura semirigidă a costumului. Intrarea se închidea încet, într-un fel de contracție inexplicabilă. Visez, se gândi. Asta ar fi fost cea mai bună explicație, fără îndoială: adormise și visa toate astea. Probabil că se afla la bordul skifului și îi aștepta pe Randall și pe Huascarin. Gura din piatră continua să se contracte și, aproape fără să-și dea seama ce face, întinse brațul drept în direcția ei, armă tocul care conținea baliza radio și anclanșă sistemul de propulsie. Se auzi un fâsâit slab și baliza străbătu aproape instantaneu distanța până la intrare, încetini preț de câteva secunde în fața ei, apoi își luă avânt și ieși sub cerul negru, pierzându-se printre constelații. Holdensten știa că va executa o semivoltă până ce avea să descopere prima bandă de joasă frecvență, după care se va poziționa pe ea, la punct fix, și va începe să emită semnalul de SOS către sateliții celor de la Siguranța Prospectorilor.

Gura știrbă a cavernei continua să se închidă, strangulând șuvoiul de vapori care se repezea șuierând spre ieșire. Dar lui deja nu-i mai păsa de nimic. Era ca și mort, atâta doar că putea să-și bălăcească picioarele în apă. Câți dintre locuitorii Selenei aveau acest privilegiu, pe acest satelit unde fiecare strop se recicla de mai multe ori, înainte de a fi complet scos din uz?

Se întoarse către uriașul spațiu albăstrui, al cărui capăt nu se zărea. Valuri mici încrețeau suprafața, făcând să se clatine ușor coconii plutitori. De unde veniseră ființele acestea care-și găsiseră sfârșitul straniu sub cupola de bazalt? Și ce erau acești coconi diafani, această sală fără sfârșit...? Aceasta nesfârșită întindere de apă? Mai existau și alte caverne, asemănătoare acesteia, pline de cadavre și de apă?

Prea multe întrebări, hotărî. Și prea puțin timp ca să mai afle vreun răspuns. Cu care, oricum, tot nu ar fi avut ce să facă. Atunci când naveta de salvare a celor de la Siguranță avea să

aselenizeze pe vreun platou din apropiere, el va fi fost mort de mult.
Îi era cald. Își setă comanda pentru scăderea temperaturii costumului cu trei grade, dar nu obținu nici o reacție. Se lăsă în genunchi și cufundă brațele în lichidul albastru. Așa cum se aștepta, nu se întâmplă nimic. Pielea începu să-l ardă pe brațe, iar cea de pe față prinse să se descuameze. Iritația era atât de puternică, încât își trecu palma înmănușată peste vizieră. Temperatura crescu și mai mult.
Trebuie să mă dezbrac de costum, își spuse, aproape fără să realizeze semnificația gândului. Trebuie să dau jos afurisitul ăsta de costum!
Își apropie fața de pelicula de monitorizare, de pe încheietura brațului stâng. Clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă, în cavernă, exista presiune! Existau gaze care creau acea presiune! Și, mai presus de toate... exista oxigen.
În costum, temperatura atinsese, probabil, 50 de grade Celsius. Senzația de sufocare crescu încă și mai mult. Hotărârea dură numai o clipă. Procesul de deschidere a unui costum de exterior era un lucru simplu și complicat în același timp: desfacerea clemelor se făcea manual, dar odată încheiată operațiunea, o simplă atingere a unui senzor aflat în partea din spate a căștii îl făcea să cadă, pur și simplu, într-o parte și alta, ca o bacă prea coaptă.
Se sprijinea în mâini și în picioare când rămase fără protecția lui, doar în salopeta subțire de izopren. Se ridică. Deși temperatura cavernei atingea probabil 1l-l2 grade Celsius, cu plus, diferența bruscă de aproape 49 de grade îl făcu să tremure violent. Dar, cu toată clănțăneala dinților, sunetul acela strident îi ajunse la ureche. Se răsuci – lichidul îi devora costumul, asemenea unui acid.
Ce naiba se petrecea acolo? Holdensten ridică îngrozit un picior în aer. Picuri albaștri alunecau încet pe suprafața izoprenului. Acesta era întreg. Se aplecă și vârî un deget în pânza ce se mișca aproape imperceptibil. Nu se întâmplă nimic, în câteva secunde, din costumul de alături nu mai rămăsese nimic. Se petrecea ceva care... Se ridică în picioare și își scoase și costumul de izopren. Îl lăsă să cadă alături. Sfârâitul începu aproape imediat.

Ciudat cum de pielea sa nu simțea nici o agresiune din partea unui lichid ce se dovedise capabil să dizolve un costum spațial! Oare era chiar ciudat? Încercă să-și amintească principiile de chimie elementară, pe care le studiase pentru examenul de prospector, dar nu reuși să găsească nimic care să-i fie de ajutor. O apă care dizolvă materiile anorganice... Aruncă o privire cercetătoare către zidul aflat la câțiva metri mai in dreapta. O apă care nu dizolva bazaltul. Poate o apă care acționa numai asupra materialelor sintetice...

Auzi un foșnet de valuri din partea stângă și văzu coconul ce se apropia legănându-se, ghindă uriașă a unui stejar ce nu avea să crească niciodată pe solul lunar. Era gol. În partea dinspre el, o secțiune triunghiulară în rețea îl invita parcă să intre. Șovăi, apoi ridică din umeri. La urma-urmei, ce avea de pierdut? Coconul se aplecă într-o parte când el se cațără înăuntrul rețelei, apoi își reveni și rămase nemișcat. Secțiunea de plasă alunecă fără zgomot deasupra intrării și firele se uniră în punctele nodale. Cinetism inteligent? Simplă reacție mecanică a unei structuri concepute în cine știe ce scop demult uitat de creatorii acestei lumi pierdute?

Holdensten se simți dintr-odată cumplit de obosit. Și chiar avea de ce, se gândi, în timp ce-și examina cu atenție pielea mâinilor. Nu mai dormise de aproape 46 de ore, iar ultimele pastile energizante își terminaseră de mult efectul. În plus, executase o coborâre destul de dificilă și, mai ales, descoperise caverna. Apa asta afuristă...

Apă biologică! îl fulgeră gândul. Apa vie conținută de corpuri dovedea această calitate neașteptată, de a ataca orice material produs în mod artificial, deoarece acesta nu o conținea în nici un fel. Căscă și se întinse pe podeaua tare și caldă. Senzația de răcoare începuse să-i treacă. Ochii i se încețoșară și pleoapele i se închiseră pe jumătate. Începu să picotească.

O mare interioară de apă biologică, se gândi, mai înainte de a aluneca în somn. Așa gol cum era și lipsit de orice legătură cu ceilalți, era în acel moment cel mai bogat om din întreaga istorie a Therrei. Mai bogat decât toți bogații din toate timpurile, care trăiseră vreodată pe Pământ. Dacă reușea să valorifice oceanul pe care plutea, ar fi putut să cumpere întregul Sistem Sol și tot i-ar mai fi rămas suficient și pentru un sfert din Norul lui Oort.

Se scufundă în somnul tulbure al neființei, mai înainte de a apuca să vadă cum porii pielii se transformă în mici izvoare, prin care apa corpului său prinde să picure pe platforma nemișcată, să se adune în băltoace, care la rândul lor începeau să se lățească și să întindă brațe strălucitoare către valurile molcome de dedesubtul coconului.

Zbor de înger rănit, deasupra Therrei

Stânca de brocart era chiar în fața lor. Pendonius nu-și închipuise nici în cele mai aventuroase vise că va ajunge vreodată în fața ei. Nici măcar nu-și închipuise că ar putea să existe. De când Armstrong înfipsese primul steag cu stele în praful selenar, legendele se răspândiseră în toate Coloniile, ca purtate de vântul solar. Iar cea despre *stânca de brocart* făcea parte dintre primele. Din seria *legendelor de argint.*

Întoarse capul în direcția șeniletului. Baftă, numai așa se poate numi întâmplarea care face ca mijlocul de locomoție să li se strice la numai doi pași de un munte de bani. Și asta în timpul unei revizii tehnice de tot rahatul a sistemului șinei magnetice. O revizie în care Slăbănogul Walther și Hordi Olmecul nu trebuiau să părăsească adăpostul capsulei, șurubărind doar în inima monstrului de crom-vanadiu, iar el era nevoit să facă toată corvoada muncii de teren. Un rahat de milioane, dar numai dacă reușea să păstreze secretul doar pentru el. Altminteri, o împățire la trei i-ar fi diminuat serios câștigurile. Care ar fi trecut și prin impozitare, pentru că o astfel de descoperire era, în mod necesar, anunțată la Comisia de Drepturi Locative.

Își linse buzele și își flexă degetele de la mâini. Grea problemă! Cum să-i împiedici pe cei doi dobitoci să-și arunce privirile prin hublou, cum să-i faci să se mulțumească doar cu o imagine circulară asupra locului în care se opriseră pentru determinări, solicitată sistemului computerizat?

Își întoarse din nou privirile către visul de-o viață al oricărui amărât de prospector selenar. *Stânca de brocart* stătea nemișcată sub fața uriașă și vag zâmbitoare a Pământului. Din punctul în care se găsea el, semăna puțin cu un cal-de-mare, cu botul amuzant îndreptat spre Procyon. Era exact așa cum povesteau legendele din perioada primei colonizări – un animal fantastic irupând din carnea tare a bazaltului neerodat și schimbându-și culoarea treptat, în funcție de unghiul de iluminare al Pământului. Într-o noapte selenară care dura, *de facto*, cât 14 zile și nopți therrane la un loc, modificarea acestui unghi era destul de greu de sesizat, dar el lucra de peste patru ore în același punct, așa că putuse observa trecerea de la

albastru-cobalt la albastru-pastel. Fie chiar și numai atât și ar fi fost suficient ca să înțeleagă cu ce avea de a face.

Legenda spunea că un prospector pe nume Amado Serin da Apalosa, ai cărui părinți veniseră pe Selena cu al treilea val de colonizare, dintr-o țară Argentina, se angajase la o firmă de salubrizare exterioară, *Tynch Fuego*, cu sediul în craterul Serenina. Munca sa consta în preluarea molozului rezultat în urma extracțiilor de la rampele de depozitare ale minelor, în introducerea lui în cuvele de reciclare și în predarea materialului obținut la Baza Hollande, care se ocupa cu obținerea de soluri neutre pentru grădinarii din Zona Cuvelor. Era una dintre cele mai umile și mai prost plătite meserii din nomenclatorul selenar.

Apalosa plecase la sfârșitul unei zile în direcția Vale Mortis, unde o *cârtiță* cu vârf de diamant întrerupsese un tunel pentru a crea o rampă de depozitare. Ajunsese însă mai devreme decât ar fi trebuit, platforma aflându-se încă în curs de netezire. Așa că se hotărâse să facă o plimbare prin zonă, cu skiful de salvare. Între Două Ape, unde linia de navigație executa o treflă aeriană, revenind asupra ei însăși în punctul de plecare al bazei, remarcase o strălucire brună pe una dintre sutele de stânci, risipite la întâmplare în zonă de vreun cutremur străvechi. Chiar acolo rupsese ultima cupă berbecul de foraj exterior, pregătind patul de bazalt de dedesubt pentru nivelarea sa cu o șapă de poliester termic. Sub mușcătura dinților de metal, apăruse o suprafață ciudată, de o netezime pufoasă, asemănătoare unui material textil, folosit în secolele de dinainte de Era Cosmică. Apalosa îi numise ceva mai târziu, după ce se întorsese la *Tynch Fuego*, brocart. Reușise chiar să obțină o mostră de câțiva centimetri, de la o imprimantă 3D. Materialul avea consistența, luciul și netezimea pietrei descoperite de izbitura berbecului. Iar structura granulară, din care prelevase câteva grame polizând-o cu freza de buzunar a costumului, se dovedea a fi o structură extrem de complexă, bogată mai ales… în oricalc!

Oricalcul era considerat un metal dispărut. Legende străvechi, datând undeva de pe la începuturile societății umane pe Therra, îl prezentau ca pe o invenție metalurgică a unei populații mitice – atlanții. Celebra cetate Atlantida fusese descoperită în anul 23 al Erei Cosmice, în regiunea geografică a Capului Verde, la 1872 de metri adâncime. Din întreg tezaurul atlant adus la suprafață pentru studiu și pentru a fi expus într-

un muzeu reconstructiv, de cel mai mare succes se bucuraseră obiectele din oricalc. Metalul nobil avea o configurație cristalină de nereprodus, din cauza unui element chimic necunoscut folosit în tonificarea metalelor intrate în compoziția sa, element imposibil de găsit pe Therra. Rezistența deosebită la factorii de coroziune, precum și perfecta izolare asigurată față de radiațiile cosmice au făcut din el cel mai scump și mai căutat metal din secolul al XXI-lea. Prețul pentru numai un gram de substanță atinsese fabuloasa sumă de 1.000.000 de soldi din argint, echivalentul achiziționării unei insule therrane, precum Ceylonul.

Așa că uluiala lui Amado Serin da Apalosa trebuie să fi fost uriașă după aflarea rezultatelor identificării structurilor cristaline ale firimiturilor răzuite de freză. Singure acestea și erau mai mult decât suficiente pentru a-i asigura un trai îmbelșugat pe Selena sau pe oricare alt corp cosmic colonizat până în acea clipă, atât lui cât și urmașilor urmașilor săi, până la a treia generație.

Dar omul este om, la urma-urmei, și nu poate să facă singur față acelei trăsături care-i este atât de specifică – lăcomia. Amado Apalosa a amanetat tot ceea ce avea la una dintre sucursalele Companiei *Tynch Fuego*, a împrumutat de la prieteni cât de mulți bani a putut, a semnat chiar și un contract de sclavaj pentru o perioadă de trei ani la Companie, în fine a făcut tot ceea ce se putea pentru a aduna suma necesară închirierii unui snoof individual, fără să fie nevoit să vândă ceva din praful de oricalc și să îi înștiințeze, astfel, pe eventualii interesați, că el a descoperit o vână din acest minereu.

La reconstituirea traseelor selenare ale lui Amado Serin da Apalosa, hagiografii din Perioadele de Colonizare Beta și Gama au observat că exista un fel de sistem de triangulație, rezultat din cartografierea lor: primele trei linii, aproape suprapuse, ale drumului străbătut de snoofer conduceau către același punct, situat în zona încă numită între Două Ape. Apoi alte patru porneau de la craterul Serenina, cu o jumătate de grad către vestul convențional, îndepărtându-se cu aproape 300 de kilometri de punctul inițial. În fine, ultimele două deplasări au mutat încă o dată punctul final de sosire cu două grade și jumătate spre sud, figura geometrică rezultată din unirea lor fiind un fel de triunghi isoscel, cu vârful în Serenina. Apoi, brusc,

în timpul celei de-a noua expediții, făcute la bordul aceluiași snoofer închiriat, Apalosa dispăruse de pe hărțile forței de muncă ale Companiei Profesionale Selenare, după cum dispăruse cu totul și din înregistrările medicale și cele de închiriere de spațiu și de aer ale Oficiului Locativ Zonal.

Ce-ar fi de înțeles din toate astea? se întrebă Pedonius, după ce termină de citit înregistrările puse la dispoziție de *punctul nodal* local. Stătea încă în unghiul mort exterior al vehiculului, unde se retrăsese pentru a putea accesa informațiile, fără ca imobilitatea sa să fie observată de cei doi tehnicieni.

Rețeaua nu distribuia informații false. Pur și simplu, pentru că filtrele pe care le folosea pentru trierea lor erau cât se poate de performante. Singurele informații care nu dispuneau de girul credibilității, ci de acela al verosimilității, erau sortate într-un singur container: *legendele de argint.* Nimeni nu putea să garanteze exactitatea lor, ci numai data introducerii și autorul lor real, dat fiind faptul că *rețeaua* nu permitea introducerea de date decât de posesorul unui card cu identificare celulară.

Pedonius și-ar fi dorit să se găsească în Colonie. Acolo ar fi dispus de *câini de vânătoare* și de Memoriile Auxiliare. Ar fi avut acces și la arhivele comunitare pe role magnetice, cele mai vechi depozite de informații de pe Selena. Mulți scormonitori prin arhive susțineau că pe ele s-ar putea descoperi lucruri inedite, pe care gardienii Memoriilor nu socotiseră necesar, la vremea respectivă, să le transfere pe noile sisteme de memorare. Poate că informații considerate dispărute despre *stânca de brocart* se ascundeau încă prin ele, abia așteptând pe cineva care să le folosească. Dar, din păcate, nu el avea să fie acel cineva. Din păcate sau din fericire. El găsise *obiectul* și ar fi vrut numai să-i verifice identitatea. Să vadă dacă poziția sa spațială corespundea cu destul de imprecisele coordonate geografice.

Era *stânca de brocart,* nu exista nici o îndoială în privința asta!

Exact cum spusese Apalosa pe vremuri: numai un noroc chior te-ar fi putut face să dai de ea. Ei bine, se părea că el avusese acest noroc chior. Aruncă o privire în retrovizor – era chiar acolo, mândră și imperturbabilă, ca un general pe armăsarul său de paradă, înaintea unei mari bătălii. Cum să procedeze însă ca să pună mâna pe ea fără să împartă norocul cu ciufuții din cabină?

La urma urmei, nu aveau decât meritul că se nimeriseră să se afle în echipa sa.

O soluție ar fi fost să grăbească la maxim plecarea și să spere că nimeni nu o să privească prin hublou sau pe camerele de supraveghere. O soluție proastă, hotărî, fără să stea prea mult pe gânduri. Era de ajuns ca un singur element neașteptat să se întâmple și totul s-ar fi dat peste cap. Un singur element, ca de pildă dorința subită a Slăbănogului Walther de a trage un fum de iarbă. Inhalatorul și reciclatorul de fum se găseau chiar lângă hubloul dinspre stâncă. în mod sigur, o soluție proastă!

Exista apoi posibilitatea de a se întoarce în cabină sub un pretext oarecare, ca de pildă un defect de etanșeizare la mănușă. Accident care se petrecea atât de frecvent, din cauza materialelor proaste, încât nu ar fi surprins pe nimeni. Pedonius aruncă o privire asupra locului de îmbinare de la încheietură. Era de ajuns să smucească mai tare de porțiunea armonică, pretextând că se agățase de vreun stei, înainte de a fi intrat în camera de presurizare. Dar, și în acest caz, cine ar fi garantat că numai venind către el, curioși să vadă urmările accidentului, cei doi techi nu s-ar fi uitat prin hublou?

Cel mai sigur ar fi fost să-i ucidă.

Pedonius își linse buzele. Le simțea sărate, de parcă ar fi fost mânjite cu sânge. Nu gândul în sine îl oripila, moartea făcea parte din zestrea genetică a umanității, iar selenarii primeau la semnat, în absolut orice fel de contract, și o clauză privind acceptarea posibilității unui deces prin accident, clauză prin care firma angajatoare se obliga să se ocupe de serviciile funerare, dar nu și să despăgubească familia sau pe eventualii moștenitori. Iar de murit... în fiecare sezon mureau câteva zeci de auxiliari, chiar și tehnicieni de teren, mai cu seamă în bombardamente meteoritice. Dispariția a doi angajați nu ar fi părut chiar atât de ciudată, cu toate că ar fi fost nevoie de niște justificări. Îl irita însă faptul că nu știa nimic despre posibilele lor familii sau probabilii prieteni, oameni care ar fi putut să facă demersuri pentru a le găsi cadavrele, ba chiar ar fi putut să solicite o anchetă administrativă. Bineînțeles că pentru asta era nevoie de relații, dar nimeni nu-i putea garanta că nu era posibil.

Se hotărî mai întâi să încerce să vadă ce fac înăuntru și dacă exista vreun semn că observaseră și ei stânca. Întoarse capul în

interiorul rigid al căștii: aceasta se găsea tot acolo, ca o provocare mută.

Porni jeturile de direcție, ocoli șeniletul prin stânga, străduindu-se să se mențină cât mai mult în zona de observabilitate a celor din interior. Se prefăcu interesat de o structură cristalină, pe jumătate decopertată, apoi reveni către botul aparatului, coborî cu îndemânare lângă șina magnetică, se ancoră de cârligul cu clamă de sub el și începu să desfacă în grabă panoul de control exterior.

Cu puțin noroc, ar fi dispus de un interval de aproximativ 10 secunde între efectuarea comenzii de vidare și deschiderea forțată a sasurilor exterioare. Probabil suficient cât să se vâre cu totul sub aparat și să se agate de chingile prinse din loc în loc, pentru siguranța tehnicienilor care lucrau în exterior la remedierea defecțiunilor. Puterea cu care ar fi strâns chingile și ancorajul de cârlig ar fi trebuit să îl mențină staționar și să nu permită curentului de aer expulzat din interior să îl smulgă de pe loc și să îl proiecteze în stâncile ascuțite ca niște brice din jur.

În sfârșit, clema manuală de prindere cedă și capacul se deschise. Observă din prima clipă ledul roșu clipind intermitent, semn al unei avarii de sistem. Ce mama dracului se întâmplase după ieșirea sa în exterior? Se holbă pe monitorul minuscul din dreapta panoului, dar defecțiunea, dacă exista, nu se găsea în sistemele principale. Pentru o prognoză mai adecvată ar fi avut nevoie de acces la panoul din cabina de evacuare în exterior. Însă cum să intre acolo și să iasă apoi din nou, fără să trezească suspiciuni și să primească o mie de întrebări? Să fi riscat și să își fi continuat planul, fără să ia în seamă eroarea de sistem semnalată? Asta ca să nu se mai gândească și la problema cu deflectorul extern, pe care cei doi techi tocmai încercau s-o remedieze. Oricum aceea ar fi devenit cu adevărat o problemă numai peste 12 ore, atunci când soarele ar fi lovit din nou suprafața ciuruită a șeniletului. Spera însă ca până atunci să fi reușit să ajungă înapoi, în garajul Coloniei. Singur.

Se pregăti să acționeze simultan cele două manete care comandau deschiderea celor trei sasuri, aflate două pe partea stângă și unul pe partea dreaptă. în mod normal, după deschidere, depresurizarea ar fi trebuit să fie atât de violentă, încât tot ceea ce se găsea neasigurat la bord ar fi zburat către

exterior cu viteza unui uragan de gradul III. Iar cei doi nu purtau nici măcar bocancii de interior, cu tocuri magnetice.

Și totuși, ce anume ar fi putut determina avertismentului ledului?

Întrebarea îl mai bântuia încă atunci când prinse manetele în podul palmelor. Îi țiui în creier, asemenea șuieratului unui șarpe furios și atunci când realiză că senzorul indica *sas deschis* și nu vreo defecțiune, așa cum crezuse inițial.

Sas deschis! se enervă el, mușcându-și buzele. Pedonius, individ cretin ce ești, ăsta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să-l verifici după descoperirea stâncii! Cum ți-ai putut închipui, fie și numai pentru o clipă, că tu ai fi singurul norocos în afacerea asta, iar ceilalți au fost aduși numai pentru decor?

Părăsi tabloul de control fără a mai închide protecția și fără a o mai asigura, așa cum cerea protocolul. Informația descoperită întâmplător îl năucise atât de tare, încât nu realiza ce anume ar fi trebuit să facă în această situație. își deschise clema de asigurare și se împinse ușor cu ambele picioare în șină. Când săltă viziera căștii peste scutul de protecție al șeniletului, secera subțire și minusculă a lui Jupiter tocmai se înălța deasupra unui con îndepărtat și singuratic, pe care mnemosul costumului îl identifică a fi Vignis Cordillera, primul munte care intrase în atenția Comisiei de Acordare a Drepturilor de Exploatare Selenară pentru această zonă geografică. Nu zări nimic și nici unda radar pentru distanțe scurte nu detecta nimic. Prinse scutul în palme și se trase spre exterior.

Până la cotul ascuțit ca o aripă al scutului, care masca cilindrul tehnic și sfera de supraviețuire, nu se zărea decât umbra neagră a vehiculului, alungită straniu într-o parte. Se ridică în picioare întrebându-se unde s-ar fi putut găsi cei doi techi în acel moment. Poate că se ascunseseră chiar în spatele *stâncii de brocart* și îl pândeau de acolo. Sau poate că îl așteptau să se întoarcă din plimbare și să-l atace cu vreuna dintre uneltele cu vârf ascuțit sau chiar cu vreun tăietor laser portabil, deși acesta din urmă, fiind mare cât o valiză, era mai dificil de manevrat cu toată gravitația redusă. Sau poate că azvârliseră deja în sus mai multe pietre, apoi se adăpostiseră și așteptau să cadă și să-l prindă sub ele. Nu că l-ar fi strivit, dar l-ar fi imobilizat, lăsându-l la discreția celor doi. Ori poate-l

așteptau pur și simplu după colțul șeniletului, gata să-l prindă de brațe și să-i smulgă caseta de comandă a costumului.

Hotărî să se îndepărteze cât mai rapid de șină. Din două salturi, la ultimul executând o corectură simplă cu boosterele fixate sub genunchi, putea să ajungă chiar deasupra stâncii și, cu puțină șansă, ar fi asolizat pe baza ei sau la câțiva metri alături de ea.

Își îndoi picioarele, le fixă pe șină, respiră adânc, apoi împinse cu putere în ea. Se ridică în unghi de 60 de grade, cu viteza unei pietre pornite din praștie. După ce străbătu prima sută de metri și înregistră atingerea limitei propuse, costumul activă boosterul din stânga, timp de două secunde, apoi pe ambele, în regim retro. Zborul se frânse brusc și începu să cadă oblic spre suprafața neagră de sub el. Ceva sclipi cu o intensitate dureroasă în dreapta sa. Clipi, nevenindu-i să creadă că putea să aibă un ghinion atât de mare. O ploaie de meteoriți tocmai acum?! O ploaie de... Din nou sclipirea de argint viu, mai aproape de traiectoria pe care o urma costumul său. Și iar... de astă dată, la vreo 30 de centimetri de cotul stâng.

Nu erau meteoriți, realiză cu o uimire mută și lipsită de speranță. Era punctul alb al laserului, care pipăia spațiul, căutându-l. Laserul, montat pe cilindrul tehnic cu care ar fi trebuit, în mod teoretic, să taie stâncile căzute pe rambleul șinei. Ca să-i modifici unghiul de căutare, trebuia să urci pe scara exterioară și să tragi manual de afet pentru a-l reorienta în direcția dorită.

Atinse solul, chiar în momentul în care punctul alb trase o linie subțire, la o palmă sub umărul stâng. Suprafața reflectorizantă devie o parte din căldura enormă, dar materialul metalizat nu rezistă temperaturii și aerul se grăbi să năvălească prin ruptură. Temperatura exterioară brumă imediat jetul de gaz, care se risipea cu viteză în jurul lui. Dumnezeule, se înfioră Pedonius, a sosit clipa! Clipa cea mare a trecerii în neființă, pe care o pândea (sau mai bine ar fi fost spus care *îl pândea?)*, încă de când căpătase legitimarea vârstei mature și statutul de prospector.

Se rostogoli lent într-o parte, în timp ce alte două linii albe vaporizau pietrele din stânga sa. Cu coada ochiului, zări preț de o clipă în reflexia interioară a vizorului un braț ridicându-se în sus, ca un semn de victorie. Chiar îl zărise, cu adevărat? se

întrebă, în vreme ce atingea solul și continua să se rostogolească. Suprafața antișoc a costumului și gravitația selenară extrem de redusă preluau cea mai mare parte a energiei produse de izbiturile pietrelor, așa că nici nu realiză exact când ajunsese la poalele *stâncii de brocart.*

Se ridică încet și începu să o ocolească pentru a ieși din raza de acțiune a laserului. Nu-l durea nimic încă, dar asta nu însemna mare lucru, endorfinele intraseră în funcțiune și anulaseră efectul primar al durerii. Alte lovituri nu mai veniră însă, așa că presupuse că brațul ridicat însemna că techii îl considerau destul de mort ca să le mai facă vreun necaz. Și mai însemna că-și puteau vedea de treabă, adică să se deplaseze către stâncă și să secvenționeze câteva mostre pentru analize. Probabil ca avea ceva mai puțin de două minute până să-l descopere, lipit de baza aproape verticală a ei. Laserul nu putea fi desprins de pe afet și, chiar dacă ar fi reușit cumva (erau techi, la urma urmei, nu?), era prea voluminos ca să poată fi manevrat cu precizie. Dar tot le rămâneau cuterele costumelor, precum și mulțimea de pietre tăioase din jur, cu ajutorul cărora puteau să termine în câteva zeci de secunde treaba începută cu laserul. Deșirarea întregului costum era o simplă joacă dacă știai unde se găsesc punctele de joncțiune ale părților sale componente. Dar poate că nici nu era nevoie de asta...

Se răsuci pe o parte, cu ruptura de pe braț în sus. Strălucirea albastră a Therrei se intensificase în ultimele minute și îi permitea să vadă, destul de clar, conturul de gheață format în jurul găurii neregulate. Scurgerea de aer încetase. Costumul era format din câteva zeci de celule, distrugerea uneia sau chiar a două dintre ele neavând decât un efect local, pentru o perioadă de timp. O perioadă foarte scurtă, întrucât pereții vecini cu celula afectată înghețau, treptat, devenind casabili.

Celulele aveau să cedeze una după alta, eliberând gazul și mărind astfel suprafața de contact pentru asaltul gerului cosmic. Procesul putea să dureze între câteva minute și o jumătate de oră, în funcție de locul unde se produsese distrugerea. Trebuia să plece de la presupunerea că nu dispunea de mai mult de trei-patru minute. în ipoteza că nu era descoperit până atunci...

Avea limba încărcată și saliva era cumplit de amară. Nu simțea nici un fel de frică, doar o neliniște apăsătoare, care făcea să-i zvâcnească tâmplele. Se întâmpla, în cele din urmă.

Se întâmpla și gata. Avea o singură mulțumire și, în același timp, o singură și dureroasă deziluzie: găsise *stânca de brocart.* Poate ca ar fi fost mai bine să spună *„pierduse stânca de brocart”?*

Se întoarse din nou pe spate, ca să respire mai ușor. Și, oricum, dorea să-și privească în ochi călăii, pentru ca mai târziu aceștia să nu poată să spună că a murit ca un laș, cu spatele la dușman.

O alarmă clipi portocaliu pe banda din dreapta a vizierei, apoi auzi și țiuitul subțire, pe care-l recunoscu imediat: oxigen, în exterior. Ridică involuntar din umeri și simți un junghi subțire și dureros în deltoidul stâng. Efectul endorfinelor începea să dispară. Oricum, nu-i păsa prea mult, în următoarele clipe nu avea să-i mai pese de nimic.

Alarma continuă să clipească, dar sunetul încetă. O parte a creierului său deveni conștientă că această înjumătățire a funcțiilor însemna altceva decât o primejdie apropiată, dar nu știu cum să reacționeze. Verifică presiunea în costum și constată, cu uimire, că nu mai cedase nici o celulă. Și, atunci, alarma? Licărirea portocalie devenise și mai insistentă. Deschise o cale de acces analizorului chimic și așteptă rezultatul, fără prea mare curiozitate. Oxigen, confirmă analizorul, risipit pe o suprafața de 20-30 de metri pătrați, în jurul stâncii, într-o concentrație de aproape 1,2%.

Unu virgulă doi la sută?! se trezi repetând incredul. Gazul din costumul său, în ipoteza că ar fi fost stors până la ultima picătură, nu ar fi reușit performanța de a trece de bariera de 0,000001%. Asta le spusese instructorul la cea dintâi ședință de echipare a costumului pentru exterior. Și atunci? Singura explicație posibilă ar fi fost o defecțiune a analizorului, deși nu auzise pe nimeni plângându-se de un asemenea defect. Comandă o verificare sumară a funcțiilor auxiliare. Totul părea în regulă. Pata portocalie acoperise deja jumătate din banda dreaptă a vizorului. Procentul ajunsese deja la 2,1%.

Respiră adânc și se hotărî să acționeze cumva. Dacă oxigenul din jur nu provenea din costumul său, atunci nu mai exista decât o posibilitate: *stânca de brocart.* Habar n-avea cum ar fi putut o simplă stâncă, fie ea și de oricalc, să producă oxigen. Era o chestiune de investigație pentru laboranți. El era însă un simplu prospector. Nu îl interesa cauza, ci doar efectul. Dacă

efectul i-ar fi putut salva viața, merita să își adune ultimele resurse de energie pentru a căuta o soluție.

Umărul îi devenise o bucată de plumb în proces de topire. Ochii începuseră deja să-și piardă focalizarea, iar creierul i se părea vag suspendat în craniu. Se târî până la baza formațiunii de oricalc, având grijă să nu facă mișcări prea puternice, pentru ca inerția mișcării să nu-l proiecteze mai departe decât își propusese. Se lipi de ea cu șoldul și își plimbă dosul palmei de suprafața rugoasă. Dumnezeule! se înfioră, uitând pentru o clipă de rana de la umăr și de situația disperată în care se afla. Atât de aproape și totuși atât de departe de lovitura vieții sale...

Și acum?

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte. Dacă avea noroc, Slăbănogul Walther și Hordi Olmecul aveau să-l considere mort. De altfel, cine ar fi putut să reziste unei lovituri directe cu un laser pentru asteroizi? Semnul cu brațul ridicat spre cer fusese elocvent în această privință. Nu aveau să-i mai caute cadavrul, erau interesați să ajungă cât mai repede în Colonie pentru a închiria un navigator disponibil, poate chiar șeniletul pe care-l folosiseră până atunci. De altfel, planul său nu fusese unul asemănător?

Aruncă o privire pe banda vizerei: procentul urcase până la 2,8. încă nesemnificativ, pentru ca instrumentele șeniletului să intre în stare de alertă. Apoi două lucruri se petrecură aproape simultan, tăindu-i respirația: șina magnetică prinse să vibreze, semnalând efectuarea pregătirilor pentru plecare, iar deasupra sa, într-un unghi de 60 de grade, își făcu apariția un punct roșu, pe care viziera i-l semnală cu un asterisc. O dronă! Techii voiau să fie siguri că îl măcelăriseră cu adevărat și aveau nevoie de o probă vizuală. Sau, își luă singur seama, poate că proba vizuală era necesară în cazul unui raport de misiune. Oricum ar fi fost, atunci când scanarea zonei se va fi încheiat, urmau să vadă deplasarea corpului din poziția în care fusese lovit de laser până la baza stâncii. Ceea ce trebuia să urmeze era extrem de simplu, conform logicii aristotelice – *cauza generează efectul:* cei doi ar fi oprit șeniletul, ar fi coborât din el și s-ar fi grăbit spre el, ca să încheie ceea ce începuseră. După care aveau să așeze cadavrul într-o poziție avantajoasă și ar fi lăsat drona să

ridice imagini revelatoare pentru ochii vreunui conțopist de la birouri.

Șina magnetică își încetă vibrația, iar pulsul care-i permitea costumului să o detecteze se opri. Trase cu coada ochiului spre limita superioară a vizierei: 3,8% oxigen. Ceva se întâmpla sau urma să se întâmple. Se lipi și mai apăsat de stâncă, dorindu-și să se poată face una cu ea. Știa că, efectiv, nu-i mai rămăseseră de trăit decât cel mult 70-80 de secunde. Presupunând că procesul de degradare al costumului nu avea să termine treaba mai înainte.

Și-l imagină pe Walther, atât de înalt încât cei de la Administrativ fuseseră nevoiți să-i comande un costum pe măsură, sărind de pe treapta șeniletului, descriind un arc de cerc prin eterul în care fuioare de praf alungite până la cer sclipeau ivoriu, în lucirea blândă a Pământului, apoi aterizând destul de brutal în dreapta celor două stânci, care apăreau pe hărți drept Colții lui Doyle. Aici, ar fi trebuit să staționeze cam 10-l2 secunde și să execute o mișcare circulară completă în jurul propriei axe, pentru ca să permită *câinelui* cu care era dotat costumul să-i ia urma. Nici nu avea să fie prea greu, constată cu amărăciune Pedonius, pe solul selenar urmele pașilor, ca și cele ale meteoriților, rămâneau întipărite pentru secole întregi. După care urma să pornească la vânătoare.

Strânse pleoapele și le ținu așa preț de câteva clipe. Nu i se părea ciudat să trăiască atât de intens fiecare clipă, ca și cum numai așa ar fi procedat întreaga sa viață. Parcă, în loc de vizor, ar fi avut un aparat de încetinit ritmul biologic. Clipi și unda lacrimală îi încețoșă privirea. Când lacrima se împrăștie uniform pe suprafața bombată a cristalinului, văzu tot solul de sub el iluminat puternic într-o lumină gălbuie, care-l făcea... transparent! Apoi propriul costum, acoperit complet de praf, se lăsă pătruns de lumina miraculoasă și prinse să devină transparent, începând cu bocancii masivi cu talpă de plumb. Auzi un fâsâit puternic sub brațul stâng și știu că izolația celulelor termice de pe piept cedase. Murea, iar moartea avea o culoare aurie și el se simțea straniu de liniștit și de nepăsător, ca și când toată povestea asta i se petrecea altei persoane.

Răsuci puțin capul în interiorul costumului, cât să înțeleagă acesta că voia să vadă îndărăt și să transforme o parte din bandă în oglindă retrovizoare. În spatele său, stânca devenise

galbenă și transparentă, ca o lămâie din cristal. O lumină puternică izvora din ea, răspândindu-se împrejur sub formă de valuri. Deja marginea de lumină ajunsese destul de aproape de Colții lui Doyle. Aruncă o privire în jos și avu surpriza să zărească structura cristalină a bazaltului curbându-se, undeva la aproape 20 de metri sub el, și răsucindu-se spre dreapta, pe sub aceea amorfă și neclară a unui strat de șisturi bituminoase, care se întindea asemenea unui lac imens pe sub întreaga depresiune.

Apoi privirea i se ridică din nou către suprafață și încremeni. Chiar alături de Colți, Walther Slăbănogul se oprise, surprins de manifestarea neașteptată de lumină. Se holba printre picioare și ceea ce văzu acolo îl făcu să urle și să se zbată cu putere, în încercarea de a îndrepta în jos boosterele prinse sub genunchi.

Idiotule, nuuu!!! țipă cât putu de tare, deși știa că tehnica de comunicație nu funcționa cât timp șeniletul se găsea în reparație. *Numai un idiot iremediabil ar fi în stare să încerce să distrugă o minune,* își spuse, în timp ce strângea pleoapele umezite de lacrimi. Nu însă suficient de repede, încât să nu apuce să vadă cum jetul de gaze superfierbinți lovesc cristalul uriaș de sub ei și se întorc spre locul de plecare, ca reflectate într-o oglindă amplificativă. Temperatura cumplită îl carboniză pe Walther Slăbănogul în mai puțin de o secundă, transformându-l într-o statuie de praf negru, care începu să alunece cu maximă încetineală către solul luminos.

Înghiți în sec, simțind cum nările se forțează să respire ultimele molecule de aer ale costumului. În clipa următoare greutatea picioarelor dispăru. Un senzor de exterior îl avertiză că temperatura a crescut cu 532 de grade Kelvin și își continua ascendența. Nodul din gât, pe care îl puse pe seama lipsei de oxigen, i se păru dintr-odată monstruos de mare.

Acum... se gândi și nu știu dacă să țină ochii deschiși sau să-i închidă. Oare ce formă avea Moartea? Mai bine deschiși, se hotărî. Corpul întreg îi deveni ușor ca un fulg, aflat în bătaia vântului, în zbor spre pământ. Lumina își schimba strălucirea, se mătuia și căpăta nuanțe albicioase. Moartea ca un zbor, îi veni să râdă. Ultimul zbor, adevărat, dar un zbor. Cine-ar fi crezut?

Oftă și se pregăti să expire bioxidul de carbon din plămâni. Nu apucă s-o mai facă. Privirea îi alunecă pe retrovizor și văzu norul uriaș, pufos și cenușiu repezindu-se spre el, ca o pasăre de

pradă. Clipi. Norul rămânea în dreptul lui, nepăsător la încercările lui de a-l aneantiza. Apoi un nor negru îi acoperi tot orizontul și lumina se încenușă, devenind ternă, îi era frig, constată cu surprindere. Și îl durea ascuțit umărul rănit. Dar respira, fir-ar să fie, respira și ăsta era lucrul cel mai important! Respira un aer strepezitor, îl usturau plămânii, ca de fumul aspru al unei țigări prea tari, dar era aer, aer care venea din exterior și era prelucrat de filtrul costumului, în măsura în care acesta putea să purifice amestecul înspăimântător de gaze al unei atmosfere adevărate.

Oare? Se răsuci pe burtă și stomacul i se strânse ghem. Un nor alungit urca spre el, ca o săgeată slobozită involuntar dintr-un arc uriaș. Strânse din dinți când îl izbi, dar nu resimți nici un șoc. Nu resimți nimic. Era un nor, iar el nu se mai găsea pe Selena, ci cădea, plutea printr-un cer pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care-l simțea ca fiind al lui. Nu, nu visa. Cădea cu adevărat, dintr-un nor în altul, spre o Therră străină, de pe care bunicii lui plecaseră, înspăimântați de norii radioactivi și de trupele militare specializate în masacre limitate. Oare ce se petrecuse acolo sus, lângă Colții lui Doyle?

O *poartă,* înțelese și nu îndrăzni să se mire prea mult. *Legendele de argint* vorbeau adesea despre locuri prin care poți să treci dintr-o parte în alta a spațiului, scurtături care aduceau lumile mai aproape unele de altele. Găurile-de-vierme erau *porți* spre alte universuri. Sau poate spre alte fațete ale universului propriu. Savanții nu căzuseră încă definitiv de acord asupra acestui aspect. Dar *porți* minuscule, pentru călătorii de scurtă durată, se puteau găsi peste tot. Peste tot. Și puteau îmbrăca aspecte fizice dintre cele mai felurite. Chiar și pe aceea a unei *stânci de brocart.*

Undeva, jos, dincolo de pătura groasă de nori, aștepta cuminte și tăcut Pământul. O *poartă,* repetă Pedonius, mișcându-și brațele prin vata norilor, ca și când ar fi înotat. Oamenii vin și pleacă prin porți. Colonii, orașe, lumi întregi pot să treacă prin ele. Cetăți străvechi... lumi insulare și chiar continentale. Unde vor fi ajuns, în cele din urmă, atlanții? Dar și mai vechii titani, din legendele Therrei?

Ce mai conta? Dacă ar fi putut, ar fi ridicat din umeri. Dar nu putea, așa că se mulțumi să își muște buzele și să se întrebe ce ar fi făcut, dacă ar fi reușit să se urce în șeniletă și să plece

către Colonie, cu poziția spațială a *stâncii* fixată în memorie. O astfel de bogăție era de neimaginat, pur și simplu. Nu găsi nici un răspuns, așa că închise ochii și așteptă să se trezească.

Aerul șuiera, rece, izbindu-se de suprafața corodată a vizierei, legănându-i trupul cufundat mai tot timpul în aburul gros al norilor. Toată viața visase să aibă un container cu aer numai al lui. Iar acum avea un ocean de aer, cu care nu știa ce să facă. Zâmbi și își puse palma stângă peste rana din umăr. Un înger cădea spre Pământ.

Un înger rănit...

Pe jos, prin spațiu

Senzorii de intercepție de pe *Moonlight* o descoperiră dincolo de orbita lui Niobe, cel de-al treilea satelit therran, într-un con magnetic din coada unui roi de asteroizi pornit în urmă cu cinci ani în direcția Pământului dinspre Norul lui Oort. Alhander își supse dintele cariat și fu de părere că un obiect de asemenea dimensiuni nu putea să fie decât un planetoid. Bătu în taste și compul desenă pe ecran forma probabilă și viteza de mișcare în raport cu șuvoiul de resturi de rocă și praf pe care-l străbătea în diagonală.

Când ajunseră însă la aproape 5000 km și identificatorul de masă prinse viață, zăriră primele forme cu structură geometrică ițindu-se pe sub ganga de piatră.

— O astronavă! se bâlbâi Jorge holbându-se la monitor. Să fiu al dracu' dacă chestia asta nu-i o astronavă!

Alhander continuă să-și sugă dintele și ridică din umeri.

— Mda, se mulțumi să spună. Apoi, zădărât de privirea aiurită a celuilalt, adăugă: O astronavă primitivă, ești mulțumit acum? (Bătu cu degetul în ecran.) Am văzut forme din astea la Muzeul Cosmic din apropierea lui Venus. Știi, chestia aia pentru copii și adolescenți.

Identificatorul de masă realiză câteva milioane de calcule de identificare și, în fine, confirmă: *Victoria de la Samotrace* era una din cele șapte nave-pionier care părăsise Therra în urmă cu 1.124 de ani, în direcția uneia din stelele constelației Rigel.

Dacă i-ar fi electrocutat și nu ar fi sărit așa! Jorge se izbi cu capul de una din rezervele energetice ale astronului direcțional și-și făcu un cucui de toată frumusețea. Alhander dădu ochii peste cap și fu pe punctul de a leșina. Ce șansă, Dumnezeule, ce șansă! Aici, la doi pași de Centurile Van Allen, norocul le punea, în sfârșit, mâna pe creștet.

— Ce vremuri! se entuaziasmă Alhander, în timp ce se echipau să iasă în spate, iar degetele nervoase abia de nimereau clemele.

Oamenii acelor vremuri aveau un curaj nebun și o lipsă completă a simțului de autoconservare. Plecau să exploreze spațiul în nave care nu dețineau nici măcar minimul de condiții necesar conservării vieții.

În mai puțin de trei ore, terminară de fixat colosul de șasiul patrulaterului, cu ajutorul ancorelor magnetice. Lucraseră ca niște nebuni, fără să-și permită nici o clipă de pauză, de teamă să nu fie interceptați de vreuna din patrulele auxiliare care le dublau traseul. În acest caz, ar fi trebuit să raporteze descoperirea epavei și nu ar fi primit decât prima de supraveghere corectă a spațiului. Grosul banilor ar fi intrat în contul firmei de observare și interceptare la care trudeau, asemenea altor nenorociți, de aproape trei ani. Pe când deschideau parașutele de dispersie electromagnetică, astronul le comunică interceptarea unei activități radio pe o frecvență de salut neobișnuit de îngustă.

O astronavă atât de veche reprezenta o avere greu de estimat chiar și pentru un colecționar. Chestia asta se numea noroc cu N mare. Nimeni din familia lor, vreme de multe generații de aici înainte, n-ar mai fi trebuit să mute fie și numai o cartelă magnetică. Ar fi trăit într-un lux orbitor pe oricare dintre coloniile de dincolo de orbita lui Marte. Numai pentru înregistrările holo, muzeele de pretutindeni s-ar fi bătut să le umple contul cu mulțimi nenumărate de biți interșanjabili.

Cei doi se priviră preț de câteva clipe, prin ecranul minuscul de deasupra ochiului stâng. Picături de transpirație le curgeau pe tâmple, dar uitaseră complet de circuitele de absorbție. Pe numele lui Satan, blestemata de activitate radio însemna...

Alhander oftă și clătină din cap. O contaminare biologică, în caz că la bord mai exista încă vreo formă de viață, aducea cu sine nici mai mult nici mai puțin decât expulzarea obiectului din Sistem. Îi arătă din ochi sasul gigant, descoperit într-unul din craterele făcute de meteoriți, și își aprinse fuzeea direcțională. În negrul de catran al bolții, farul de pe casca lui Jorge arăta ca un ac de diamant, săpând în spinarea depunerilor de piatră de sub picioare.

Când reveniră în cabina de comandă a patrulatorului, aveau fețele pământii, de parcă ar fi intrat în agonie, din cauza lipsei de oxigen. Alhander aruncă jacheta cu multe buzunare, în care-și ținea majoritatea sculelor de electromecanic de întreținere, direct pe podea, călcă pe ea și se repezi spre refrigeratorul din colț. Scoase două cutii cu euforizant, îi aruncă una peste umăr celui din spate, se rezemă de pupitrul de control auxiliar și smulse capacul celei păstrate în pumnul stâng.

Sorbi prelung, fără să clipească, făcu o pauză, respiră adânc, apoi o duse din nou la gură și o ținu lipită de buze până ce o goli.

— Doamne, Jorge, băiatule... Tu realizezi că sunt peste un milion de indivizi acolo?

Jorge se lupta încă să-și desfacă propria cutie.

— Peste! Și aproape două treimi din ei trag la lanțul acela nenorocit. Nu pot să cred că au ajuns până aici! Pur și simplu, nu pot să cred!

Victoria de la Samotrace fusese un colos astral destinat unei călătorii de-a lungul succesiunii mai multor generații de astronauți. Cândva, un meteorit uriaș străpunsese scuturile energetice și platoșa de iridiu, pulverizând sala motoarelor. Pe atunci, trebuie că populația nu depășea cifra de siguranță de 25.000 de suflete și trăia mai mult în tuburile criogenice, lăsînd pilotajul pe seama automatelor și a astronauților de serviciu. Explozia demografică venise abia atunci când cei ce scăpaseră cu viață simțiseră nevoia de brațe de muncă pentru un țel inimaginabil.

— Încerc să-mi închipui ce-o fi fost pe capul lor, comentă Alhander și desfăcu o a doua cutie cu euforizant. Cred că se aflau cam prin dreptul lui Canopus. Auzi ce idee... lanțuri... Bănuiesc că și-au construit din nimic o turnătorie și au exploatat minereul meteoritului rămas în coca navei.

Probabil că spaima de a înnebuni, mai degrabă decât spaima de moarte, îi determinase pe supraviețuitori să inventeze un sistem motrice de punere în funcțiune a unui dinam primitiv: sute de mii de indivizi se opinteau de-a lungul kilometrilor de galerii, trăgînd de lanțul ce punea în mișcare un rotor... Curentul obținut menținea în funcțiune sistemele de întreținere a vieții și alimenta un propulsor ionic.

— Circa o sută de kilometri pe zi. Dumnezeule, Jorge, numai până la Dione cred că ar mai avea nevoie de vreo treizeci de ani! Câtă obstinație! Și câtă perseverență! Oare cu ce vor fi greșit în tinerețe străbunii lor, plecați cu atâta naivitate spre prăpastie? Ai verificat unda tractoare?

Jorge strivi cutia între degete și o azvârli în reciclator. Aruncă o privire către identificatorul de masă și clătină încet din cap.

— Un milion de oameni... îți poți închipui? Un milion! Dar oare mai pot fi numiți oameni? Niște ființe care n-au avut de când au

deschis ochii altă religie decât aceea de a trage de lanț pentru a ajunge, într-un viitor neguros, pe o necunoscută Therra. Oare ce naiba poate să viseze un asemenea... om? Gândește-te, Alhander, dacă îi luăm cu noi își vor atinge ținta în câteva ore. Niște primitivi pentru care visul se va sfârși, fără să fi avut timp să mediteze la asta. Să se pregătească.

Bărbatul își linse buzele și bătu cu unghia în ecranul strălucitor.

— Eu cred că au depășit condiția de oameni, Alhander. Therra nu este numai ținta lor, ci și mormântul lor. Au venit să moară acasă, pricepi? întocmai ca animalele alea din vechime, care plecau la drumuri imposibil de lungi pentru a sfârși în locurile unde se născuseră. Nu trebuie să săvârșim acest sacrilegiu. Să-i lăsăm să-și ducă singuri crucea până la capăt. Oricum, există mari șanse să nu fie depistați până în apropiere de Marte.

— Și recompensa? întrebă Alhander cu ochii pierduți în întunericul ecranului.

— Dă-o dracului de recompensă! Nu vreau să joc rolul unui zeu sângeros, care-și sacrifică supușii ce i se închină.

Câteva minute mai târziu, *Moonlight* se desprinse tăcută de uriașa epavă și în câteva minute jetul propulsor o îndepărtă la câteva mii de kilometri de locul de acostare. În urma sa, marșul spre Therra continua egal și statornic.

Decor scenic cu spinări și partoni

Darck Feynman era regizor de foarte mulți ani, dar așa ceva nu mai întâlnise încă într-o companie teatrală.

— În cel mult o oră, vreau să dispară toate mizeriile astea! ordonă el cu năduf și tâmplarii se apucară imediat să demonteze decorurile.

Pompierul îl privea rezemat de un stâlp și se chinuia să-și aprindă o țigară.

— Și tu ce mama-dracului crezi că faci pe-aici? Fumezi pe scenă?

Pompierul tresări și-și ascunse, vinovat, mâna la spate.

— Fuga marș și să vii în dinți cu nenorocitul ăla de scenarist! Vă aștept în birou. Și sper că n-o să-ți ia mai mult de un minut!

Nel Calder avea 28 de ani și era prea înalt pentru greutatea sa. Funcționa ca scenarist la companie din octombrie trecut, dar era plătit ca mașinist. Nimeni nu știa cu ce se ocupa în viața particulară, pentru simplul motiv că nimeni nu-l întâlnise vreodată prin oraș. Sachs, bătrânul portar, care îndeplinea și funcția de om de serviciu, îi zisese în glumă „huhurezul” și porecla prinsese.

Când bătu discret la ușă și pătrunse înăuntru, cu capul între umeri și cu un licăr de spaimă în priviri, chiar că semăna cu pasărea amintită.

Feynman azvârli dosarul cu piesa pe pielea scorojită a biroului și-i făcu semn să ia loc.

— Calder, să-mi spui cu cine te-ai consultat, când ai dat indicații pentru decorurile alea nenorocite...

Huhurezul se poticni, bâlbâi ceva și își șterse fruntea cu dosul palmei.

— Adică totul vine numai din capul dumitale?

— D-da. Cum să... Ei bine, nu chiar.

— Aha! Va să zică te-ai mai sfătuit cu cineva! Cu cineva anume... Nu cumva cu Lubkin? Cu afurisitul, blestematul, nenorocitul de Lubkin? Știu că încă ne mai dă târcoale.

Gene Lubkin fusese timp de șase ani scenograf-șef la Straton. Numai directorul și cu Feynman știau cu exactitate de ce anume zburase din post, în urmă cu aproape un an.

— Nu, nu e vorba de Lubkin, răsuflă aproape ușurat Calder și se așeză mai bine în scaun. De altfel, îl cunosc numai după nume. Nu știți că m-am angajat aici numai după plecarea lui?

— După ce a fost demis, adică, sublinie celălalt.

— După demiterea lui, acceptă Calder. Am... pur și simplu, am visat.

Uluit, Feynman căscă gura. Îl privi lung pe bărbatul cu ochi spălăciți și păr blond cenușiu și se ciupi de obraz.

— Vrei să spui că... toată piesa, tot scenariul, decorurile... toate sunt urmarea unui vis?

Huhurezul își trase și mai mult capul între umeri.

— Nu chiar un simplu vis. Un fel de transă, i-aș spune eu. Se făcea că eram implicat într-o poveste ce se desfășura pe Selena. O poveste cu *spinari* și cu *partoni,* cele două rase non-umane care domină subteranele satelitului...

Transa relatată de huhurez semăna destul de mult cu scenariul, așa că regizorul îl ascultă numai cu o ureche, gândindu-se cum să motiveze față de director și de patron retragerea piesei pe ultima sută de metri. Pentru că, în mod clar, trebuia retrasă. Cu asemenea decoruri trăznite, n-ar mai fi prins nici picior de spectator în sală ani întregi de acum înainte.

— *Spinarii* prevăd că o dramă de acest tip va bate toate recordurile de spectatori umani și se va juca la nesfârșit, fără ca publicului să i se facă lehamite, pentru că finalul piesei este permanent variabil, înțelegeți? Vom sfârși prin a ajunge mai mult decât bogați, chiar dacă va trebui ca 10% din încasări să le depunem într-un cont bancar din Elveția.

— Pentru ce să le depunem acolo?! tresări surprins Feynman.

— Pentru că doresc să cumpere de la pământeni Corsica și Sardinia, poate chiar și Balearele. Explozia demografică din ultimul secol îi obligă să plănuiască tot felul de scenarii. Unul dintre ele era să ia contact cu o ființă de pe Therra, căreia să-i propună afacerea.

— Și te-au găsit tocmai pe dumneata! exclamă regizorul cu dispreț și se ridică din fotoliu. Exact pe dumneata! La dracu’ cu balivernele astea, Calder! M-am săturat de aiureli! Așa că ia-ți frumușel valiza și întinde-o din teatrul meu. Cu piese de-astea stupide să te duci să faci sluj în fața lui Lubkin sau a cui o vrea să te asculte. Pentru că eu unul m-am săturat...

— Domnule Feynman, dar...

— Afară, am spus! urlă celălalt, simțind cum se înroșește de furie. Afară și trimite-mi-l pe secretarul de platou!

După ce Nel Calder închise ușa cu precauție, Feynman se așeză din nou în fotoliu, cu sentimentul că tocmai a făcut cel mai mare bine companiei teatrale la care lucra. Desfăcu iar copertele dosarului cu textul piesei, dar nu își găsi răbdarea de a citi și îl trânti înapoi, peste vraful celorlalte. *Spinari* și *partoni*... Auzi, ce porcărie!

Se auzi o bătaie fermă în ușă. În fine, cineva demn de încredere, cu care să poată discuta.

— Intră! strigă, după care se aplecă să culeagă o foaie de hârtie, alunecată pe podea din dosarul afurisit.

Ușa se deschise și se închise fără zgomot.

— Ia loc, Weineberg, și scuză-mă o clipă...

Se ridică, gâfâind, cu hârtia în mâna dreaptă. Individul din spatele spătarului scaunului nu era, în nici un caz, Bert Weineberg. De fapt, nici nu vedea prea bine cine era, deoarece o pelerină neagră îl învăluia în întregime, până în dreptul ochilor.

— Darck Feynmnan?

— D-da, se bâlbâi regizorul și lăsă în jos mâna cu hârtia.

Străinul era cu aproape un cap mai înalt decât el. Ochii din spatele apărătoarei de stofă ardeau straniu, părînd să-l soarbă către miezul lor incandescent. Necunoscutul făcu un pas către birou, apoi, cu un gest neașteptat, întinse un braț incredibil de lung și-l înhață de gât.

Feynman încercă să se împotrivească, dar nu reuși decât să se agațe de birou. Ghearele tăioase ale mâinii acoperite de solzi mari, verzui, îi crestară pielea și picături mari de sânge începură să se prelingă pe suprafața din piele neagră a biroului. Vru să strige, dar își simți limba năclăită într-un fel de salivă vâscoasă. Nu emise decât câteva mormăituri groase.

— Am înțeles că ai de gând să anulezi reprezentația... Reprezentația cu piesa cea mai bună la care a visat vreodată teatrul pământean din toate timpurile. Ești un regizor prost, nu, Feynman? Pentru că un regizor bun nu ar da cu piciorul unui asemenea spectacol. Ce ți se cerea, la urma urmei? Un amărât de procent, în schimbul căruia v-ați scălda cu toții în bani. Ați deveni bogați și celebri, pentru că nimeni – pricepi? – absolut nimeni nu a mai pus până acum în scenă o piesă cu subiect

selenar, subiect cules direct din Arhivele Secrete ale Colectivității *Spinarilor.*

O venă mare, albastră, prinse să zvâcnească pe fruntea regizorului. Simțea cum, încet-încet, vârfurile degetelor i se descleștează de marginea biroului, iar tălpile pantofilor i se desprind de podea. Gâtul i se transforma într-o rană clocotitoare, iar urechile i se umpleau de un vâjâit violent.

— Îți dai seama, Feynman, prost ce ești? Ați avut posibilitatea să vedeți și să aplaudați istoria *Imperiului Spinar,* de dinainte de marea Unire cu *partonii*... Să asistați la fulgerătoarea, dar glorioasa domnie a lui Upsilon Damnitul, sub domnia căruia vasele noastre magnetice au coborât pentru prima dată pe satelitul albastru al Selenei. Ați fi asistat la crimele oribile ale lui Boostrap, fie-i amintirea în veci blestemată! La dresarea saurienilor cu sânge albastru și la utilizarea lor în practicile magice... Omule, istoria aceasta nu v-a fost dată decât o singură dată! Iar teatrul vostru a fost selecționat în urma unui examen sever, atuul principal pe care l-ați avut fiind prezența aici a lui Calder Lunatecul. De ce i-ai refuzat pe Actanții Ambulanți din secțiunea Hipparc? Acum, totul s-a dus de râpă și va trebui să mai așteptăm o mie de cicluri... O mie de cicluri până ce creierele voastre atrofiate vor deveni din nou sensibile la variațiile magnetice ale secțiunii Hipparc. Iar până atunci, creșterea demografică va deveni inacceptabilă. Dezastruoasă chiar. Iar motivul declanșării unui nou război între *spinari* și *partoni* de neocolit. O piesă de teatru, Feynman, o simplă piesă de teatru... Gândește-te bine la asta în scurta călătorie pe care o ai de făcut.

Regizorul ajunsese la aproape o jumătate de metru de covor. Străinul se apropie de fereastră și săltă cadrul geamului cu mâna rămasă liberă. La cincizeci de etaje sub ei, vâjâitul continuu al circulației rutiere se făcea auzit asemenea unui motor pornit la relanti. În spațiul neregulat, decupat în umbra nopții de vârfurile zgârie-norilor, fața galbenă a lunii rânjea sinistru, răsucită într-o parte.

— O piesă de teatru și o mie de cicluri. Drum bun, Feynman! îi șopti gutural în ureche celălalt, înainte de a-și descleșta ghearele și de a-l lăsa să alunece în golul de dedesubt.

Apoi își desfăcu mantia grea și o lăsă să alunece pe podea. Cu un pârâit surd de electricitate statică, își deschise uriașele

elitre transparente, pliate în adânciturile de sub umeri, încălecă pervazul și se înălță asemenea unui enorm gândac fosforescent, către stelele îndepărtate.

Doctor Faustus și ananașii

Un fir de fum albastru se încolăcea deasupra meselor, pipăind cu capul de șarpe în căutarea unei ieșiri.

— Era ceea ce se cheamă un *vânător de ananas.* Tocmai reușise...

— Poate un culegător de ananas, stimate domn!

— Un *vânător,* zău, nu inventez!

— Păi, la vânătoare eu știu că se merge cu arma...

— Și cam ce crezi că ascundea la spate Horatio? O carabină cu cartușe explozive. Iar la brâu căra o macetă și trei grenade ofensive.

Grăsanul cu fața plină de pistrui dădu să spună ceva, se aplecă deasupra mesei și șuieră:

— Domnule, oi fi eu o simplă călăuză, care bea uzo răsuflat și fumează țigări puturoase de foi, dar prost nu mă consider. Încă. Pricepi? Nu încă. Ananasul este un fruct. Unul mare, cât să-l prinzi în căușul palmelor, împănat cu...

— Asta la dumneata în grădină! Bărbatul cu urechi lungi și ascuțite la partea superioară se strâmbă și pufni supărat din buze, apoi continuă: Pe aici, în jurul marelui Caracas, ananașii au două aripi de piele, patru labe înzestrate cu gheare tăioase și un cioc-ac, zimțuit la bază. Dacă a apucat să-l înfigă într-o arteră, nu mai poate fi desprins decât după ce s-a umflat ca un pepene.

— Poate că vorbim de lucruri diferite.

— Ce lucruri diferite, stimate domn? Uite colo, scrie pe ușă „Ofer 6 bătrâne pe un *ananas mediu,* cu gheare netocite”? Sau nu scrie?!

Grăsanul își părăsi halba de metal cu capac și se răsuci în direcția indicată. Afișul se găsea, într-adevăr, pe locul indicat. Ridică din umeri și reveni spre tovarășul său.

— *Vânător de ananas,* hmm!... spuse încet, chinuindu-se să soarbă din halbă, fără să se atingă de spumă.

Brusc, ușa se lipi de perete și în cârciumă intră un grup de indivizi bărboși, cu jachete peticite și puști de calibru mare pe spate. Ultimul, un zdrahon încălțat în cizme galbene cu manșetă albastră, săltă în lumina chioară a becului o legătură uriașă, învelită în frunze de palmier, și o azvârli de-a latul pe una dintre

mese. Barmanul îl privi pe sub sprâncenele groase, puse cârpa lângă piramida de pahare curate și scoase de sub tejghea o sticlă de rom de Jamaica.

— Care ești, mă, ăla cu anunțul? întrebă, fără adresă, cel mai solid dintre nou-sosiți, în timp ce se așeza într-un scaun din răchită, făcîndu-l să pârâie din toate încheieturile. Hai încoa, că se strică marfa!

— Se zemuiește ananasu'! întări vesel unul dintre camarazi, apucând sticla din mâna barmanului și trăgînd o dușcă direct din ea.

Un scaun se hârșâi scurt pe podea. Bărbatul cu urechi lungi se ridică și întinse o mână în direcția lor.

— Dumneata?! se holbă grăsanul. Doar nu vrei să cumperi scârboșenia aia!

Unul dintre bărboși îi privi întrebător, dar când hârtiile foșnitoare își schimbară stăpânul, căptușind un alt buzunar, se aplecă peste grămada de frunze de pe masa vecină.

— Vino, neamule! Unul mediu, ha? Alege! S-au înmulțit ceva de speriat în ultima vreme. Toți grași și frumoși. Ce zici, ăsta te-ar aranja? O să crească din el o tulpină pe cinste!

Bătură palma. Ananasul avea chiar forma fructului cu pricina. Cu solzișorii de rigoare, cu forma de rădăcină de sfeclă... Numai dacă îl trăgeai de unul dintre solzișori și desfășurai aripa din piele, realizai că ai de-a face cu altceva. Iar ochii...

— Doamne-Dumnezeule, are ochi de. om! se înfioră grăsanul.

— Ochi și minte de om. Acum nu se cunoaște, deoarece se află în perioada de înmulțire și acționează numai în conformitate cu instinctele de bază ale speciei. După ce vor depăși etapa aceasta, vor începe să reacționeze violent, rațional, devenind extrem de periculoși. Foarte greu îi va mai putea vâna cineva. În numai două-trei săptămâni, Caracasul va deveni un oraș pustiu.

Grăsanul împinse cu dezgust în corpul moale și reveni la masa cu halba.

— Nnu... pricep. De unde dracu' a ajuns chestia asta aici? Aici, la noi. Pe continentul sud-american, vreau să spun.

— De pe Lună.

— De pe... Dom'le, mi se pare un răspuns tembel. Toată lumea știe că pe Lună nu există...

— Ba există! Numai că nu știți voi. E adevărat că navele americanilor au coborât acolo și n-au găsit decât praf și pietre.

Dar ar fi descoperit altceva dacă ar fi aterizat, să spunem, în deșertul Atacama?

Grăsanul își frecă, neajutorat, obrazul neras. Alături, vânătorii își treceau sticla din mână în mână, pufăind din trabuce urât mirositoare.

— Eu... Nu știu. Adică... mă rog, nu cred, admise în cele din urmă.

— Ei, vezi? Seleniții trăiesc sub cupolele ridicate deasupra marilor circuri, acolo unde metalele grele, scoase la suprafață de izbucnirile vulcanilor, au creat forțe gravitaționale locale stabile, capabile să rețină aerul și apa pe care Luna le fură Therrei, la fiecare apropiere de periheliu. Civilizația aceasta, care a supraviețuit condițiilor vitrege de acolo datorită dezvoltării deosebite a ingineriei genetice, a reușit să creeze un produs experimental deosebit: *ananasul.*

— Nu pricep, se încruntă grăsanul.

— De ce oare nu sunt surprins? În fine... O dată la cinci sute de ani, centurile de radiații ucigașe Van Allen se întrerup pentru un interval foarte scurt de timp și-și inversează polaritatea. În urmă cu cinci secole, prima pereche de ananași a fost expediată spre Therra, împreună cu un ambasador. Eu!

— Dumneata?!

— Eu. Ce ți se pare ciudat?

— Hmm, totul... bombăni grăsanul și se răsuci să-i vadă pe bărboșii care se ridicau de pe scaune și se îndreptau spre strada încinsă de soare, de dincolo de canaturile ușii.

Apoi:

— Arată ca niște vampiri.

— Într-un fel, chiar asta și sunt. Un fel de armată disciplinată, gata să invadeze Pământul.

— Fugi, dom’le, că mor! Ce invazie...?! Liliecii ăștia?

— Dacă-l îngropi pe ăsta mort, în mai puțin de o săptămână răsare o mlădiță gălbuie, iar peste șase luni obții deja un trunchi solid, a cărui coroană poate produce până la 100-l50 de ananași la o recoltă. Și, închipuie-ți că dau trei recolte pe an!

Grăsanul își înfrânse sila și își răsuci din nou scaunul spre ananansul de pe masă. Barmanul se scobea între dinți, privindu-i cu indiferență.

— Vrei să zici că din chestia asta... iese un copac?

— Exact.

— Și că în el cresc de-ăștia... păsăroi, ca ananașii, care pot să zboare?

— Exact.

— Și au sosit aici de...

— Exact. De cinci secole. Acum, ananasul crește în toate locurile cu climă caldă. Însă numai aici, în jurul Caracasului, se metamorfozează în zburătoare. *Pentru că aici trăiești dumneata.*

— Fugi, dom’le, că mor! se indignă grăsanul. Eu am mâncat ananas de la piață și n-am pățit nimic. E așa, ca un fel de măr mai mare.

— Ca un măr, da. Asta până când ajungi dumneata în preajma *pomului* respectiv. Atunci, bioenergia specifică a corpului dumitale declanșează bomba genetică latentă, iar fructele se trans...

— Dom’le, uite ce este... Pe mine să nu mă îmbrobodești cu brașoave de-astea, că nu ți-ai găsit omul! Acum, vreau să plec acasă și să-mi dai pace cu trăznăile astea, clar?

Halba de metal se răsturnă, împrăștiind lichidul gălbui pe fața de masă. Grăsanul porni cu pași repezi spre ușa de care afișul improvizat atârna de un colț. Lunganul cu țuguiul capului chel ca-n palmă și cu fața mâncată de vărsat de vânt se ridică, la rându-i, din spatele tejghelei și, din trei pași, îi bară calea.

— Ușurel, doctore Faustus! Ușurel, nu-ți mai aduci aminte? În urmă cu cinci secole, ne-ai promis ceva pentru formula alchimică de prelungire a vieții...

— Faustus?! răcni grăsanul trăgîndu-se înapoi, cu fața lividă. Care Faustus? Maică Precistă, sunteți nebuni de-a binelea sau vă prefaceți cu toții?

Un fir de salivă i se prelingea pe la colțul gurii și în ochi îi strălucea o luminiță stranie.

— Care Faustus...? N-am promis nimic, jur că n-am promis nimic nimănui!

— Avem *înscrisul!* rânji celălalt. Înscrisul prin care te-ai angajat să faci tot ceea ce-ți vom cere atunci când se va împlini sorocul. Termenul a venit, doctore, degeaba te-ai furișat în partea asta de lume. Ananașii trebuie treziți la viață pe toată suprafața Terrei pentru a forma cea mai mare forță de invazie cosmică din acest colț de Galaxie. Este obligatoriu să cucerim această planetă, deoarece peste numai câteva decade riscăm să rămânem fără atmosferă: Therra se îndepărtează iremediabil

de satelitul ei și nu mai reușim să captăm aer și apă în cantități suficiente.

— Și dacă nu vreau?! urlă grăsanul, cu ochii scoși din orbite. Dacă mă sinucid? Nu vreau să supraviețuiesc speciei, dacă este ca ea să dispară, vampiri nenorociți!

— Nimeni nu e perfect, doctore! râse lunganul, înfigându-i o mână în ceafă. Nici măcar nu e nevoie să fii viu pentru ca ananașii să pornească procesul de eclozare. Va fi suficient să-ți târâm cadavrul prin fața copacilor și Conquista va putea începe. Dar poate că ne vom înțelege și altfel, domnule Faustus... Mai avem o propunere interesantă să-ți facem, ce zici?

Subiect de scandal

Pe Sullivan O’Connor durerea de burtă l-a apucat chiar în timpul pauzei de masă. Tocmai ajunsese la desert, când a simțit junghiul violent sub coasta dreaptă. Un chelner l-a întins pe tejghea și a telefonat la Urgență. Înainte de ora 14, Sullivan se afla întins pe masa de operație, cu diagnosticul de apendicită acută.

Când și-a revenit din cloroformizare, primul lucru pe care l-a zărit a fost bila aurie de pe fundul paharului Berzelius, de pe noptieră.

— S-a întâmplat ceva? a mormăit cu gura amară.

— Chestia asta v-am extras-o din fiere. E aur de 24 de karate. Vă aparține. Deocamdată, veți mai rămâne aici pentru observații clinice postoperatorii. Știți, explică doctorul, e pentru prima oară când se întâmplă un asemenea fenomen în spitalul nostru. Iar ciudățenia este că s-a întâmplat în faza de lună plină.

— Și ce este atât de ciudat în asta? a întrebat speriat Sullivan, holbându-se la fața acoperită cu mască, aplecată deasupra patului său.

— Apendicitele, răspunse doctorul, ștergându-și fruntea cu un șervețel. Operăm cele mai multe apendicite în această perioadă. Ca și cum ar fi o legătură directă între fenomenul astronomic și boala asta.

Până seara, totul a fost în ordine. Înainte de stingere însă, junghiul i-a reapărut cu o și mai mare violență. A fost dus imediat la blocul operator și deschis fără anestezie. În locul cu pricina se formase o nouă bilă, de exact aceleași dimensiuni cu prima. În zori, o a treia criză i-a determinat pe membrii Consiliului de Administrație ai spitalului să se întrunească într-o ședință-fulger. S-a decis ca, până la noi dispoziții, zona operată să fie ținută deschisă, în condiție de maximă sterilitate.

După trei săptămâni, cantitatea de bile de aur atinsese greutatea de 4 kilograme. Ziarele au primit secreta informație din partea femeii de serviciu, care-i păstra curățenia în rezervă. Timp de o săptămână au făcut din ea bomba zilei, după care s-au plictisit (nereușind să răzbată până la el) și și-au căutat alte subiecte de senzație, mai tangibile.

După alte trei luni, un funcționar cu rang înalt din Guvern i-a propus să devină principalul furnizor de aur fin al statului. I se asigura, prin contract, o pensie viageră cu multe zerouri la coadă, locuință permanentă în capitală și trei vile de vacanță în diverse locuri turistice, gardă de corp, mașină la scară...

Nu s-a dovedit refractar la idee, deoarece pricepuse și el că procesul fiziologic de producere a nuggeților de aur putea să ia sfârșit oricând. Deocamdată, starea sănătății era mulțumitoare, în 24 de ore realizându-se 4 extracții cu ajutorul unei aspirante pneumatice, printr-un tub de sticlă, menținut tot timpul în corpul său.

Junghiul a reapărut, încă și mai violent, la următoarea fază de lună nouă. Mai înainte ca doctorul de gardă să ajungă în rezervă, picătura strălucitoare a fost aspirată prin tub, pe care l-a topit în trecere, a căzut în creuzet, l-a străpuns într-o clipită, a răzbătut prin podeaua de marmură și a dispărut în cenușiul fundației de beton. După 12 ore, procesul a avut loc din nou și, în ciuda tuturor precauțiilor, picătura cât gămălia unui ac a apucat același drum ca și prima.

Materie stelară, au apreciat oamenii de știință, studiind urmele. A găurit Pământul și a răzbătut până în partea cealaltă, în nopțile care au urmat, astronomii au observat cu uluire desenul argintiu al unei noi constelații crescând pe cerul de vest. Iar luna... Ei bine, luna parcă se apropiase de Therra, ar fi putut să jure cei care nu aveau altă treabă decât să se holbeze la cerul nopții și să instige la panică.

Apoi lucrurile au reintrat în normal și ziarele și-au găsit alt subiect de scandal.

Felurite impozite

Luna rânjea pe cerul senin, pată de var adumbrind lucirile stelelor. Aerul tremura cald, vânturat de zborul orb la liliecilor. Acoperișurile picoteau în așteptarea orei la care cocoșii își aduceau aminte că misiunea lor era să trezească lumea din somn și să alunge spiritele rele.

— Fraților, luă din nou cuvântul cel care-și ținea piciorul drept în buzunar. Este ultima noapte a consfătuirii și va trebui să ne hotărâm, în sfârșit. Există cumva vreo idee nouă?

Un acoperiș apropiat tresări surprins și se întinse leneș, troznindu-și căpriorii vechi.

— Eu, unul, sunt de acord cu taxele, ridică o mână cel cu ochii bulbucați, care făcea echilibristică pe o streașină veche. Ca orice societate care se respectă, vom fi bogați și puternici prin taxe. La urma urmei, vom începe să explorăm un domeniu absolut nou și absolut necesar pentru toți cei ce trăiesc pe Therra.

Întinse arătătorul în direcția discului strălucitor care punea umbre negre pe străzile înguste, ascunse printre umeri de ziduri.

— Și eu subscriu la ideea anterioară, sări în sus un cocoșat, îmbrăcat în pantaloni viu colorați. Din cauza mișcării prea bruște, alunecă de pe coamă și se rostogoli până la jumătatea acoperișului, unde reuși să se prindă, cu un gest reflex, de piciorul de lemn al fostului marinar.

— Taxe, stimați colegi! Le vom pune impozit tuturor celor ce se folosesc de lumina ei. Tare aș vrea să-l văd și eu pe acela care va îndrăzni să afirme că se poate lipsi de ea. Va plăti de o mie de ori mai mult pentru a-și cumpăra un echipament adecvat, care să îl ferească de razele sale. Și, pentru că va fi un impozit la scară planetară, propun să fie destul de mic. Pentru a putea fi plătit de toți. Să nu ne-njure...

Se lăsă o clipă de liniște. O bufniță cârâi ceva, pe o grindă îndepărtată, iar casierul societății bătu cu pumnul în coșul cel mai apropiat, cerînd liniște.

— Ptiuu! Drăcia asta scoate fum! exclamă și aruncă o cărămidă înăuntrul lui. Corect, mi se pare corect tot ceea ce s-a discutat până acum. În deschidere, ce-ați zice să fixăm o taxă specială pentru cimitire? Să nu uităm că fantomele ies la plimbare numai după ce luna a trecut de crugul bolții. Adică ele de ce să nu plătească, ce, nu sunt cetățeni? Locuiesc în cimitir, iar posesorii de cimitire plătesc taxe la stat pentru pământ.

— Se aprobă, ciocăni în tabla neagră de sub fund cel cu piciorul în buzunar.

— Se aprobă... vor cotiza pentru lumina polarizată, de care se folosesc încă de la începutul lumii. Altceva?

Un câine urlă a moarte două curți mai încolo, făcându-i pe cei de pe streșinile mai îndepărtate să tresară speriați.

— Ăia de se folosesc de maree... se auzi o voce plângăreață, venind de pe un acoperiș de șindrilă. Mareele sunt tot isprava lunii. Să plătească și societățile maritime, ale căror vapoare profită din plin de ele... și cei cu centralele electrice marine...

— Să plătească și îndrăgostiții! Abuzează de lună, de când s-a lipit de Therra. Mai mare rușinea! Sunt unii putred de bogați și tot pe gratis o fac.

Treptat, spiritele începeau să se încingă. De pe turla clopotniței, frații siamezi, lipiți spate la spate, strigară la unison:

— Artiștii... I-ați uitat pe artiști? Mai ales pictorii și poeții! Cum le vine, una-două îți trântesc un fundal cu lună plină, absolut pe gratis.

Se auziră câteva aplauze firave. Câinele tăcu brusc, ca strâns de gât.

— Și prozatorii, nu se lăsă mai prejos cel cu ochii bulbucați, în fiecare roman e absolut imposibil să nu dai peste o imagine cu lună. Iar ăștia... ăștia, scriitorii de science-fiction numai despre ea vorbesc. Un francez, Jules Verne, a avut obrăznicia să tragă cu tunul în ea, iar un american, Arthur Clarke, a scris o odisee în care afirma că ființe din alte lumi ne-au lăsat un semn îngropat în solul ei.

— Fraților, asta e! Indivizii ăștia de-și spun scriitori să plătească diferențiat. Să zicem 10% din încasările fiecărei ediții în care e pomenită luna. Imaginați-vă că imaginea ei trebuie să fie cam în aproape toate cărțile de pe Pământ, din orice epocă. În mai puțin de un an, o să ne putem permite luxul să ne întâlnim numai pe acoperișuri de castele gotice.

— Mde! se îndoi cel cu piciorul în buzunar. Și dacă scriitorii se fac ai dracului și nu mai scriu un cuvânt despre lună?

— Nici o pagubă! Taxele se pun și retroactiv. Cu câte cărți s-au scris până acum pe acest subiect s-ar putea înălța două turnuri elicoidale ce ar atinge buza muntelui Hipparc, de lângă Marea Furtunilor. Imaginați-vă două spirale numai din cărți... ce spun eu două... trei... patru spirale, pentru că indivizii ăștia au scris enorm. Și pe noi cățărîndu-ne, din treaptă-n treaptă, din carte-n carte, până în vârf, gata să ne luăm zborul spre inima iubitei noastre Selena.

— Să decidem, hârâi cel ce părea șeful și aruncă o privire grăbită în direcția orologiului din turnul Primăriei. Ce facem, îi taxăm pe scriitori sau îi punem să construiască turnurile? Mie personal mi-ar conveni spiralele. Până când am ajunge în vârf, numai bine ne-ar crește aripile. Ne-am transforma într-o societate de Icari care, în sfârșit, ar putea reveni la ei acasă, fără să mai fie amenințați de cineva cu ospiciul.

— Și una, și alta, reveni vocea plângăreață. La o adică, ei sunt cei mai vinovați. Au abuzat cel mai mult.

— Dacă-i așa, e-n regulă, să trecem la vot. Cine este pentru?

Brațele se ridicară la unison, crengi uscate, negre, în baia strălucitoare de var. Bufnița tuși nemulțumită, la adăpostul acoperișului vecin.

— Domnilor, trebuie să ne grăbim. Peste câteva minute, tot aici, or să aibă întrunire niște zombi. Vor și ei să-și facă asociație. Vă mulțumesc pentru solicitudine și vă poftesc în același loc la următoarea lună plină pentru a găsi căile de punere în practică a propunerilor. După dumneavoastră...

Cu mâinile întinse în față și cu ochii închiși, selenarii se risipiră care încotro, pe spinările înclinate ale acoperișurilor. Luna continua să-și risipească, darnică, otrava albă, scoțând din întuneric făpturile-i devotate.

Harta cronologică a Erei Cosmice

O privire cronologică sintetică asupra unei istorii alternative

— Î.EC (1920): Karel Čapek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice

— Î.EC (1950): *bunul doctor* Isaac Iudovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic

— secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul)

— 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound

— 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî*

— 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună

— 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză

— 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute*, soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid)

— 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică

— 58 EC: construirea bazei militare de colonizare *Waterloo,* pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă

— 59 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală

americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită ulterior SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii)

— 60 EC: inaugurarea Portului Spațial

— 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS)

— 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă

— 80 EC: înființarea coloniilor satelitare Primus, pe Phobos și Secundus, pe Deimos, de către SUTA (Statele Unite Terestre ale Americii)

— 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planilia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier „Martin Luther King”

— 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos

— 89 EC: începe *uraganul Clovis*, cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”

— 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;

— 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină spațială privată, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol

— 99 EC: o armadă federală distruge Colonia Marțiană Olympus

— secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clement Gură-de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici

— 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos

— 115 EC: primul atac al *piraților cosmici*, sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km

— 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA)

— 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la închegarea unei Federații Americane Nordice (FAN)

— 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km^2 și o populație de 202.324.000 locuitori

— 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frederic Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică*. Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”

— 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic

— 162 EC: filozoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian*, director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre

— 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune al cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant*

— 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice

— 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson*

— 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene

— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității

— 242 EC: un grup de savanți ai Universității Molnia din Imperiul Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic *terasa de la Baalbek* este o bibliotecă informațională extraterestră

— 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare

— 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului

— 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei

— 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolomé Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă

— 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară*, în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei

— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială

— 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât a celor de pe Therra, cât și a celor din Coloniile Spațiale

— 402 EC: Este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală

— 440 EC: Astronavele de colonizare din seria *Euterpe* descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu

— 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepyos (PNMA-1)

— 456 EC: nava-generație *Thales din Milet* ajunge în sistemul Proxima Centauri

— 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA-1, în cazul infectării unei echipe de foraj cu un virus extraterestru; PNMA-1 evoluează în PNMA-2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană

— 558 EC: PNMA-2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; în Coloniile Marțiene izbucnesc cele trei molime consecutive, în care mor mai multe milioane de oameni

— 560 EC: are loc bombardarea de pe orbită a celor trei colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA-2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale

— 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA-2

— secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze

— 612 EC: se lansează *porțile Soarelui*, primele închisori spațiale

— 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot

— 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre

— 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe

— 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie*, poziționat pe câte unul dintre sateliții fiecărei planete a Sistemului

— 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică*, prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor de pe planetele Venus și Jupiter

— 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală

— 808 EC: instalarea Roții Satelitare în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent

— 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *praștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli

— 890 EC: este lansată *Sara Monteverdi*, prima stație meteorologică solară

— 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor*

— 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor*

— 899 EC: astronava *Erebus Hallo* atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri

— 921 EC: Nicholas Flamen primește acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor*

— 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de AIIP

— 1001 EC: nava-generație *Ostrovul stelar 001* începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori*, identificați până în acel moment

— 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare

— 1140 EC: Misha Mohorovičić realizează Proiectul Lilohabitat Mohorovičić pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar din cauza războiului de gherilă cu pirații cosmici acesta este abandonat

— 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic și începe forarea puțurilor către Caverna Verniană

— 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olandezo-spaniol, pune bazele industriei spațiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn

— 1344 EC: înregistrările din Caverna Verniană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entitățile lithice cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viața biologică și cea minerală; acestea sunt produsele funcționării unui uriaș creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-și trăiește perioada de creștere de la stadiul de bebeluș la cel de adult

— 1503 EC: Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Verniană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el

— 1584 EC: începe aplicarea în practică a Planului Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol, prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari

planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta. Pentru a participa activ la realizarea lui, Entitatea Rațională Digitală Xolotl condiționează acest lucru de oprirea planurilor de colonizare de dincolo de fruntariile lui Jupiter, pentru o perioadă de 4.300 de ani

— 2120 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri pentru accelerarea procesului de colonizare

— 2210 EC: anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra își declară independența și devin autonome din punct de vedere administrativ

— 2319 EC: construirea tunurilor acvatice- Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele șapte inele de gheață din jurul Therrei

— 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunță descoperirea mișcării de rotație a Timpului în jurul propriei axe

— 2405 EC: *Ostroavele stelare* 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliți permanenți ai Proximei Centauri

— 2468 EC: crearea planetoidului locuibil Gheața Veșnică, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri

— 2726 EC: coloniștii Gheții Veșnice descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă

— 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani

— 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta

— 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Therra” (EJT)

— 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții

— 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre

— 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma Portului Xenoc

— 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol

— 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort

— 3589 EC: revenirea astronavei tahionice *Arrakis*, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip care vor cotropi Therra în 4356 EC

— 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT

— 4236 EC: Sistemul Sol este închis într-o *sferă Dyson*

— 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Therra" (EJT)

— 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu

— 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – *capodopera Nuages*

— 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale* în Centura de Asteroizi

— 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă

— 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu

— 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie pe uriașa stație spațială IVERNA 11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar

— 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea unei arhitecturi inteligente nonumane, bazate pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius

— 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *praștiei cosmice*, în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice

— 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă ca bază

Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urmează să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care va înțelege misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică*.

— 5682 EC: directorul de programe de pe *Erebus Alticol*, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul *Galaxia Sudică* reprezintă un cromatofag cosmic

— 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Saturniene, încheiat cu victoria flotei therrane

— 6010 EC: este descoperită pe satelitul saturnian Mirandia *apa vie*, capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumă, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic

— 6432 EC: conceperea *in vitro* a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic

— 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea Multiplă ENAIC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului.

— 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă

— 7520 EC: Leopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică*, cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra

— 7724 EC: plonjorul Eric Sant descoperă în timpul unui Desant primul biocromat, formă de viață solariană cu structură fotonică

— 7895 EC: Administrația Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților

— 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish*, care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică

— 8129 EC: EME propune umanității *filozofia călătoriei fără de sfârșit*, un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de Isuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți

— 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001 de pe Hydra creează primul *energoid* din istoria cosmică, *Enola Nihon,* un

șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri

— 9624 EC: omenirea încetează să existe sub forma biologică de până la începutul Erei Cosmice

— 12.122 EC: este descoperită într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, *mașina timpului HGW* (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întregul continent afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireligioasă

— 12.400 EC, SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare

— 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate)

— 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice*, în sistemele atmosferice de tip terestru)

— 13.178, SEEI se transformă în SBEE (Spațial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei micro-găuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri

— 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

AUREL CĂRĂŞEL

Galaxia sudică

Începuturile

Strânse la un loc, povestioarele acestea, unele petrecându-se pe Selena, altele pe Therra prefigurează nuvelele *Galaxiilor*... prin plasarea lor în perioada de început a colonizării Lunii, de dinainte de Războiul de 87 de minute din anul 56 Era Cosmică.

Legende dintr-o epocă de pionierat, într-o lume dură, rece şi, aparent, moartă. Aparent, deoarece acolo, sub crusta de piatră, se ascund enigmatice făpturi care, pe planeta albastră ce le acoperă un sfert din cer, au făcut parte din mitologia omenirii.

Aurel Cărăşel

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-749-230-9

Recomandat de:

